Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Num 174 - Preu 10 fr. - 13 d'octubre del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris-X

La democràcia mundial ha de salvar aquests 80 patriotes catalans *per als 16 primers dels quals* es demana la pena de mort

Cal treballar allà on sôn els obrers, els pagesos, les masses populars

En la lluita contra el franquisme, per la reconquesta de la República i les llibertats nacionals de Catalunya, la classe obrera dòna el gran exemple del seu heroisme i de la seva abnegaciô al capdavant de totes les forces populars. « LLUITA » s'ha fet ressô de les mûltiples accions importants amb què la classe obrera combat el règim terrorista de fam i de misèria, el règim feixista dels grans terratinents i capitalistes, de les castes reaccionàries secularment opressores dels pobles d'Espanya.

Els comunistes, els militants del P.S.U. han jugat un paper decisiu en aquestes accions, han encapçalat el descontentament de la classe obrera, l'han orientada i dotat d'objectius concrets, han dirigit el combat amb audàcia i valentia, amb abnegaciô que ha merescut el reconeixement i la confiança de la classe obrera i de les masses populars.

Franco i Falange odien els comunistes. Persegueixen ràbiosament el P.S.U., volent aïllar-lo de la classe obrera i de les masses populars, per apartar la classe obrera i les masses populars de la influència revolucionària del P.S.U.

El terror brutal, l'assassinat, processos monstruosos contra els nostres militants, tot el salvatgisme de l'aparell terrorista està endegat amb la finalitat de destruir el Partit, i, en tot cas, d'impedir les nostres activitats, d'aïllar-nos de la classe obrera i de les capes populars per a privar aquestes de direcciô i junyir-les més fàcilment.

Així pretén Franco impedir i destruir tota mena de resistència i oposiciô a la seva política criminal de lliurar el territori i riqueses nacionals a la voracitat de l'imperialisme ianqui, arruïnant Espanya encara més, convertint-la en una gran base americana, oferint els espanyols com a carn de canô per a la guerra imperialista contra la U.R.S.S., les noves Democràcies i el moviment democràtic mundial. D'aquesta manera Franco s'assegura el suport dels imperialistes nordamericans i de llurs satèl.lits i agents per a sostenir a Espanya el seu règim oprobiôs de terror i de misèria més profunda.

Els resultats d'aquesta política de traïciô nacional, de venda descarada del país, pianen tràgicament damunt de la classe obrera i de les capes populars de Catalunya i de tot Espanya.

La crisi econômica es fa més profunda i dolorosa. El cost de la vida s'eleva paorosament en l'últim temps per damunt de l'alt cost que ja havia assolit. S'aguditza la crisi de la indústria tèxtil ja fa temps sotmesa a tancaments, restriccions i setmanes incompletes, es paralitza la construcciô de manera accelerada, s'acomiada treballadors de les mines de Figols i altres. La crisi es fa sentir a la indústria metal.lûrgica i hotelera. L'atur forçôs es generalitza arreu de Catalunya i la patronal falangista preté servir-se'n per imposar l'acomiadament de treballadors i intensificar l'explotaciô dels altres, per aprofitar aquesta amenaça sobre la classe obrera i liquidar els « plusos » de vida cara, acabar amb els magres avantatges que els economats puguin representar per als obrers, retallar salaris, anul.lar les millores que els obrers han aconseguit amb la seva lluita.

No és sola, però, la classe obrera a sofrir les conseqüències d'aquesta aguditzaciô de la crisi econômica. En sofreix la pagesia els productes de la qual sôn cada vegada més acaparats per la Falange i en sofreix la menestralia i la mitjana burgesia que sucumbeixen a la pressiô dels jerarques falangistes que combinen llurs negocis bruts amb les facilitats que atorguen als imperialistes nordamericans.

Majors sôn el descontentament, la irritaciô, l'odi de la classe obrera i de les capes populars al franco-falangisme. I totes les brutalitats del terrorisme falangista no podran ofegar aquest odi de la classe obrera, l'odi sagrat d'un poble que no es resigna a ésser esclau, que no es conforma a la perspectiva d'ésser lliurat com a carn de canô de la guerra imperialista. Els catalans, els espanyols sabem que la U.R.S.S. i les noves democràcies sôn els nostres amics veritables i que el nostre deure és de situar-nos en el camp antiimperialista i democràtic que la Uniô Soviètica encapçala.

La gran tasca del moment és la d'orientar i dirigir la classe obrera, elevar encara més la seva capacitat combativa, donar-li consciència de la seva missiô i de la seva força. Aquesta és la gran tasca que correspon als comunistes de realitzar, que a Catalunya incumbeix al nostre P.S.U., als militants del Partit ûnic de la classe obrera catalana.

El P.S.U. ha demostrat en les accions constants de la classe obrera, de la pagesia, del nostre poble, l'amor entranyable per Catalunya i per la República democràtica, l'heroisme i abnegaciô dels militants, el coratge amb què afronta el terror falangista, la capacitat per a lligar-se a la classe obrera i no deixar-se'n aïllar.

El P.S.U., però, per a portar a bon terme la seva missiô histôrica, ha d'esforçar-se per elevar la consciència de classe dels nous elements que s'han incorporat a la classe obrera en tot

(Passa a la pàgè 2)

Catalans, espanyols tots!

Escriviu i feu que els nacionals dels països on residiu escriguin al secretari general de l'O.N.U., Palais Chaillot — Paris, demanant la intervenciô d'aquest organisme internacional per salvar la vida dels 80 patriotes catalans.

Perquè siguin jutjats per un Tribunal civil amb totes les garanties de defensa.

Perquè es nomeni una Comissiô Internacional Investigadora que vagi a l'Espanya franquista a comprovar, sobre el terreny, els maltractes i tortures de les quals sôn victimes els empresonats.

CAL ACTUAR DE PRESSA!
CAL SALVAR-LOS!

Wilson BATLLE acusaciô del règim franquista

Pateix una esquisofrènia que en aquests darrers temps ha empitjorat molt sensiblement a conseqüència dels maltractes soferts i de la manca de tota assistència mèdica adequada al seu cas.

Fa alguns mesos, li fou aplicat un tractament piretoteràpic que a jutjar per la quantitat i la mena de medicament piretogènic utilitzat — essència de trementina 10-12 centîmetres cûbics en injecciô intramoscular — fou emprat més per a fins de càstig que no pas terapèutics. A la mateixa presô un tractament semblant va ocasionar la mort a un sûbdit italià.

Actualment, Wilson Batlle presenta una destrucciô total de la seva personalitat, un negativisme irreductible; la seva malaltia ha evolucionat desfavorablement i ràpida a conseqüència de la falta d'assistència psiquiàtrica. El seu estat físic és també deplorable; ple de llagues, caquèctic, brut i menjat pels paràsits, vegeta miserablement reclôs en la cel.la del seu confinament.

Segons la legislaciô vigent en tot el môn civilitzat, aquest malalt està absent de tota responsabilitat penal, puix que es troba incapacitat jurìdicament, si no de « facto » — que hauria d'estar-ho —, de « jure ». Es, doncs, una monstruositat mèdico-legal mantenir el malalt a la presô, sobretot si hom té en compte que la ciència psiquiàtrica, en el seu estat actual, reconeix que el seu cas és inguarible.

Només que per raons d'humanitat, Wilson Batlle ha d'ésser reclôs en una Clînica Mental.

Corre el perill que s'ampliï la llista de penes capitals

Angel Carrerô Sancho
Pere Valverde Fuentes
Nûmen Mestres Ferrando
Wilson Batlle Boscana
Joaquim Puig Pidemunt
Ferran Rius Tomàs
Carles Sancho Ventura
Manuel Rivacova Rivacova
Carles Martînez Martînez
Pasqual Tobia Vaqué
Esteve Arias Gàzquez
Sants Gômez Nebot
Carles Valls Vinaixa
Salvador Carsi Daura
Angel Gonzàlvez Pons
Bernat Cregut Beltran
Agusti Bruguera Beret
Andreu Gracia Herrera
Josep Martînez
Claudi Carrillo Alba
Daniel Plana Fernàndez
Felip Bravo Garrido
Miquel Santiveri Gasol
Rafael Gutiérrez Giménez
Anastasi Garcia Cornellà
Ferran Reina Reina
Manuel Gômez Amare
Rudesind Bueno Giménez
Josep Artigas Cabré
Joan Ribas
Lluis Iturralbe Carrion
Sebastià Piera Lloveras
Dolors Sanz Avellano
David Arbonés Agustî
Eudald Arias Carrera
Eudald Palanques Granell
Enric Lucena Morera
Enric Pla Valldri
Frederic Canon Ibànez
Francesc Martînez Verdun
Francesc Munoz Boqueres
Josep Guinovart Grau
Josep Sebastian Allepuz
Salvador Teixidô Casas
Empar Arranz Castillo
Eulàlia Martînez Salart
Flora Martînez Montreal
Mercè Clota Vilarrassa
Antoni Mèndez Fernàndez
Bonifaci Lôpez
Francesc M. Sanjurjo Nin de Cardona
Francesc Sicart Ribas
Gabriel Martî Hierro
Genîs Munoz Ortiz
Francesca Coronel Garcia
Artur Pascual Borràs
Bonaventura Trias
Claudi Escart Florensa
Jaume Solarich Galtés
Josep Muntas Ferran
Lluis Egea Rosic
Ramon Pena Ibànez
Saturni Villarroya Tomàs
Garcia Azin
Salvador Vallverdû Fort
Alfons Mayol
Andreu Soronelles Domingo
Francesc Pineda Saez
Gumersind Padrol Fernàndez
Ramon Rius Muns
Emili Lôpez Onate
Francesc Fernàndez
Francesc Colomer Torres
Francesc Ros Asturiano
Rafael Blasco
Joan Massana
Jaume Ariceta Xifré
Martî Fernàndez
Manuel Albinyana
Anna Mayoral

Ni amb Franco ni amb les preteses "solucions" de la coaliciô monàrquico-capituladora

els nostres pobles no agafaran les armes *per a servir de carn de canô en una guerra* CONTRA LA UNIO SOVIETICA I ELS POBLES DEMOCRATICS

En la històrica reuniô dels Partits Comunistes a Varsòvia ara fará un any, el company Zdanov denunciava davant el môn el pla nordamericà de submissiô d'Europa i els seus propòsits agressius contra la Uniô Soviètica i els països de nova democràcia.

D'aleshores endà, els fets han anat confirmant la justesa d'aquella anàlisi del company Zdanov. Com l'imperialisme nordamericà ha anat treballant en tres direccions precises : mesures estratègiques militars, expansiô econômica i lluita ideològica per tal de crear les condicions favorables per a llançar la humanitat a una nova i monstruosa matança en una guerra antisoviètica i per ofegar amb sang la voluntat democràtica i progressiva dels pobles.

Aquesta política de dominaciô i agressiô imperialista la veiem recolzada en els països capitalistes per tots els elements reaccionaris i antinacionals i, d'una manera molt particular, pels social-democrates de dreta, els quals, una vegada més, acrediten llur repugnant funciô de lacais del capitalisme i de traïdors a la classe obrera.

El company Zdanov assenyalava, però, que enfront d'aquests propòsits de guerra i antidemocràtics dels imperialistes i de la reacciô internacional, s'aixecava la poderosa voluntat de pau i democràcia dels pobles, els quals, tenint a llur davant la Uniô Soviètica, eren infinitament més forts, si lluitaven, que les forces del camp de la guerra i imperialistes.

I és en les condicions del desenvolupament d'aquest procés històric, que es caracteritza per una polaritzaciô cada vegada més accentuada del môn en dos camps, el camp de les forces de l'antiimperialisme i de la pau i el camp de les forces de l'imperialisme i de la guerra, que hem de veure situada la nostra lluita, el problema de la llibertat i de la democràcia a Espanya.

Procés que explica, en gran part, el perquè als quatre anys de la victòria militar dels exèrcits democràtics sobre els feixismes alemany i italià, i malgrat el devessall d'heroisme desplegat pels nostres pobles en la seva lluita per alliberar-se del franco-falangisme, la supervivència del feixisme a Espanya sigui encara una realitat dramàtica i sagnant que amenaça convertir el nostre país en una plaça d'armes dels imperialistes nordamericans.

Tots els darrers fets escaiguts aquest dies amb relaciô a l'Espanya franquista : visita d'una delegaciô militar nordamericana presidida pel senador Gurney, i les seves declaracions elogiant el règim i l'exèrcit franquista; l'entrevista de James Farley, ex-president del partit democrata nordamericà, amb Franco; les declaracions de Robert Lovet, secretari interi d'Estat, junt amb la suggerència feta per Marshall d'anul.lar la decisiô de les Nacions Unides contra el règim del franquisme, sôn elements que fan aparèixer avui amb tota llur brutalitat l'exacta orientaciô de la política imperialista nordamericana amb relaciô a Espanya.

Es la plena confirmaciô de la denùncia formulada en el manifest del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya de l'onze de març d'enguany, quan assenyalava :

« L'Espanya franquista és novament considerada per la reaciô internacional com una peça fonamental en els seus plans agressius i antidemocràtics. »

Franco i la seva Falange, de la mateixa manera que ahir ajudaren i foren aliats de Hitler i oferiren un milió de soldats espanyols per defensar Berlin, avui estan consumant la venda d'Espanya als incendiaris de guerra i s'ofereixn per a fer del nostre país un cap de pont d'una guerra antisoviètica.

Els perills que pesen damunt la nostra pàtria sôn, doncs, d'una gravetat extremada. La tragèdia actual dels nostres pobles queda pàl.lida davant la perspectiva dels estralls d'una guerra que faria del nostre país una muntanya de runes, que centuplicaria les seves sofrences, la fam i la misèria, que ocasionaria la mort de milions d'espanyols sacrificats al servei dels imperialistes i del feixisme.

És precisament a la llum d'aquesta situaciô i perspectiva d'una Espanya en camí d'ésser venuda i sacrificada que cal enjudiciar els actes, les paraules i declaracions de la banda de capituladors que acaben de fer públic haver arribat a un acord amb la reaciô monàrquica.

Acord que els situa obertament, igual que Franco, en el camp dels incendiaris de guerra, i el mateix que ell, disposats a oferir Espanya i els seus fills per a la nova matança que cobegen els imperialistes.

Conducta aquesta, que no és altra cosa que la culminaciô d'una activitat criminal i de traïciô als nostres pobles, la qual va caracteritzar en el seu degut temps el nostre Partit en la seva **« Carta Oberta »**, en afirmar

« que entre els espanyols oficialment antifranquistes també n'hi ha uns quants disposats a vendre's a qui sigui per tal de salvar les essències del règim franquista i servir llurs amos imperialistes... »

« Sôn els que recullen de mans dels nazi-feixistes-falangistes la pudenta bandera anticomunista, els que estimulen les tendències de passivitat, els que sabotegen la unitat de la classe obrera, d'aliança obrera i pagesos, la unitat combatent de tots els demôcrates antifranquistes... »

Avui la situaciô és prou clara perquè no hi hagi motiu a cap mena de dubte quant a la missiô que han complert els capituladors acabdillats pels Prieto i Trifon Gômez. Avui sorgeix esclatant més que mai el fet que no sôn altra cosa que uns servils agents de l'imperialisme disposats a totes les ignominies envers i contra els nostres pobles, a coincidir amb el mateix règim franquista si llurs amos els ho exigeixen.

(Passa pàg. 2)

La raô de l'assassinat de Lluís COMPANYS

Hi ha homes que entren a la Història per la porta gran. Aquest és el cas de Lluís Companys, el President Màrtir de Catalunya, assassinat a dos quarts de set del matí del 15 d'octubre del 1940 al fatídic castell de Montjuïc de Barcelona. Assassinat després d'un rapte escandalôs en un país sotmès pel nazi-feixisme i «governat» per una camarilla de quislings, amb escarni del dret internacional vigent i un simulacre de procés militar que recorda el que ara es vol celebrar a la mateixa Barcelona contra 80 patriotes catalans.

Era el darrer servei que Lluís Companys prestava a la causa democràtica i progressiva del nostre poble, aquest poble pel qual ell havia lluitat amb tant de patriotisme per espai de trenta anys de la seva vida fecunda. Als serveis del 1917, del 1919, del 1920, de durant tota la dictadura de Primo de Rivera, del dia que ell fou el primer a proclamar la República a Espanya, del 6 d'Octubre i del 19 de Juliol, de tota la guerra contra el feixisme internacional coalitzat amb Franco i la Falange, Lluís Companys afegia aquest darrer que constitueix per a tots els catalans un exemple per a continuar la nostra lluita contra els seus assassins i els que, per concupiscències polítiques, reneguen avui de la seva memòria.

Amb la seva mort, Companys va demostrar a tots aquells capaços d'entendre la veritable naturalesa del nazi-feixisme-falangisme, la seva crueltat implacable i la seva tècnica política.

Companys fou un patriota i un demôcrata que es passà la vida servint el poble. I perquè el servia amb l'ûnic interès del poble va cercar sempre en la classe obrera el principal suport en les seves batalles per la República i per consolidar-la un cop instaurada.

Parlant de Lluís Companys, el nostre secretari general, Joan Comorera, que tants combats ha lliurat junt amb el President Màrtir, ha dit d'aquest republicà incorruptible, un republicà català i revolucionari :

« No comprenia la lluita de classes, no comprenia la dialèctica del nostre temps i, per conseqüent, no veia que el duel entre una classe que desapareix i una classe que ascendeix és la llei del present periode històric. Lluís Companys, però, va intuir sempre que no podia haver-hi una estabilització republicana, un desenvolupament progressiu de la democràcia, d'obstacles invencibles a la progressiô nazi-feixista, sense la participaciô activa, constant, resoluda, de la classe obrera. »

Que és allô que també intuïa el primer president de la Generalitat restaurada, Francesc Macià. Un i altre president no tenien por a la classe obrera, aquesta por cerbal que fa fer tantes atzagaiades i traïcions a alguns titulats republicans d'avui que no tenen per res en compte les cadenes que oprimeixen la pàtria ni la sang amb què va xopa.

El President Companys, amb el nostre secretari general, Joan Comorera i Joan Lluhí, a la presô el 1935.

En la classe obrera Companys veia la més gran defensora de la democràcia, havia comprès que no podia haver-hi una maduraciô en la política nacional, la consolidaciô — com també ha dit el nostre secretari general — de les llibertats guanyades, el reeximent de nous plantejaments amb la perspectiva d'una Federaciô democràtica dels pobles hispànics, sense la unitat nacional feta possible i combatent per l'acciô creixent de la classe obrera.

Aquesta característica de l'honradesa política i del talent del President Companys és la raô profunda del seu assassinat. Que és precisament allô que Joan Comorera ha estat el primer a posar als ulls dels catalans amb aquestes paraules :

« Avui tenim experiències més que suficients per a copsar-ho. El nazi-feixisme ha estat implacable amb els líders obrers i demôcrates incorruptibles i servidors abnegats de la classe obrera, dels pobles, de la democràcia nacional i internacional. »

I entre aquests es trobava Lluís Companys. Per això la Gestapo el va lliurar a la Falange perquè l'assassinés. Per això Vichy no va invocar el dret internacional per protegir aquella vida, la vida d'un home que gaudia teôricament del dret d'asil.

Per això la Falange, tan amatent a venir a França a raptar Companys i filla del nazi-feixisme, aplica també la tècnica de la segona part del programa dràstic de Hitler : el de deixar supervivents i de no molestar-los, ni tan sols en la forma, els renegats de la classe obrera i de la democràcia que han fet de l'anticomunisme i de l'antisovietisme una de les principals raons de llurs activitats.

Que sôn, en el cas concret d'Espanya, els que comploten a les portes de les Cancelleries una capitulaciô indigna amb els assassins de Companys, amb els botxins de la nostra pàtria. Que sôn els que, en la política catalana, per por a la classe obrera, dificulten la unitat nacional combatent dels catalans.

Però l'exemple del sacrifici del segon president de la Generalitat esperonarà encara més els catalans a saltar per damunt de les maniobres dels capituladors i a prosseguir la lluita unida contra el règim d'assassins que Franco presideix, per la República i les nostres llibertats nacionals.

(c) Ministerio de Cultura 2005

En el desè aniversari de la publicació de la "Història del P. C. (b) de la U. R. S. S."

Aquests dies es commemora el desè aniversari de la publicació del compendi de la Història del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., veritable enciclopèdia dels elements fonamentals de la doctrina marxista-leninista-stalinista.

El paper educatiu d'aquesta obra redactada per una Comissió del Comitè Central del Partit Bolxevic, sota la direcció del company Stalin i escrita per ell mateix en les seves parts més importants, ha estat molt gran. Des de la seva aparició ha estat el llibre de capçalera dels comunistes i obrers revolucionaris del món sencer.

A través de l'estudi del moviment obrer rus, de la trajectòria de gestació, formació i desenvolupament del Partit Bolxevic en lluita des del primer moment contra els corrents i teories contrarevolucionàries, reformistes i nacionalistes en el si del moviment obrer, assistim a un curs de marxisme-leninisme vivent, pràctic, dinàmic, lligat a la vida i a les experiències del gran Partit Comunista (b) de la U.R.S.S. i a les seves victòries contra tota mena d'enemics interiors i exteriors. La Història del P.C. (b) de la U.R.S.S. és l'estudi científic de tota la rica experiència del partit de Lenin i Stalin, guia i educador del proletariat mundial.

La Història del P.C. (b) de la U.R.S.S. ens ensenya, en primer lloc, la importància decisiva de l'existència d'un partit dirigent de la classe obrera, lliure d'oportunisme, intransigent enfront dels oportunistes i capituladors, un partit revolucionari de tipus nou, un partit dotat de la teoria marxista-leninista-stalinista, capaç d'educar la classe obrera primer i les masses treballadores després, d'organitzar-les i portar-les al combat i a la victòria.

Comprenem millor com el partit de la classe obrera no pot complir aquesta missió dirigent si no domina la teoria d'avantguarda del moviment obrer, la teoria marxista-leninista-stalinista, perquè únicament un partit que domini aquesta teoria pot avançar endavant amb pas ferm. El marxisme-leninisme no és un dogma, sinó un guia per a l'acció. Dominar la teoria marxista-leninista no vol dir, doncs, aprendre's de memòria unes fórmules, sinó saber aplicar la teoria en cada cas concret, saber orientar-se en cada situació donada per tal de resoldre els problemes pràctics del moviment obrer revolucionari en les diverses etapes de la lluita de classes.

A través de les diferents etapes de preparació i realització de la revolució proletària a Rússia, el Partit Bolxevic ens mostra com el partit dirigent de la classe obrera únicament pot complir amb la seva missió històrica si neteja els seus rengles de traïdors, de capituladors, d'oportunistes i covards, de nacionalistes petit-burgesos, si és capaç d'aplicar intransigentment i sense por la crítica i l'autocrítica, si no dissimula els errors i deficiències en el seu treball, si educa els seus quadres en l'exemple dels errors del treball del Partit i si sap corregir-los a temps, obertament i honrada.

L'experiència dels bolxevics russos ens ensenya que no és possible vèncer sense portar a cap una lluita intransigent contra tota mena de corrents nefastos en el si de la classe obrera, contra els social-demòcrates traïdors, contra les desviacions nacionalistes petit-burgeses i les concepcions anarquistes que no tenen res a veure amb la ideologia proletària. Que cal lligar-se estretament amb les masses, « vincular-se, acostar-se i, fins a cert punt, si voleu, fondre's amb les més grans masses treballadores, en primer lloc amb la massa proletària, però també amb la massa treballadora no proletària » — ha dit Lenin.

En aquests deu anys, plens de grans lluites populars per la independència i sobirania nacionals, per la democràcia veritable i pel socialisme, el compendi de la Història del Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S. ha jugat un gran paper d'educador i guia de la classe obrera revolucionària del món sencer, en primer lloc de la seva avantguarda dirigent, els Partits Comunistes. Als comunistes hispànics ens ha ajudat a orientar-nos en una sèrie de situacions extremadament complexes i difícils, en la lluita contra el règim franquista i per la República democràtica.

Avui, per a realitzar la gran tasca de preparar-se i educar les masses, en primer lloc la classe obrera, per a les grans lluites per l'alliberament de la nostra pàtria, la Història del P.C. (b) de la U.R.S.S. és un material insubstituïble perquè ens ensenya amb claredat com ens hem de lligar a les masses, organitzar-les i portar-les al combat, com hem de lluitar contra els traïdors i capituladors incrustats en el moviment obrer, com hem de lluitar contra els corrents nacionalistes, anarquistes i social-demòcrates denunciant implacablement llur caràcter contrarevolucionari i antiproletari, traïdor als interessos de la classe obrera i del poble.

La realització d'aquesta gran tasca planteja amb urgència la necessitat d'elevar el nostre nivell teòric, d'estudiar a fons el marxisme-leninisme-stalinisme, de reforçar la nostra capacitació política. L'estudi de l'experiència històrica de les lluites del Partit de Lenin i Stalin en el transcurs de la seva existència victoriosa és l'exemple alliçonador que ens ha de guiar en el nostre treball d'avui i de demà.

En el desè aniversari de l'aparició de la Història del P.C. (b) de la U.R.S.S., cal que incrementem el nostre esforç d'educació teòrica i preparació política. L'estudi aprofundit d'aquesta obra magistral del marxisme-leninisme-stalinisme es planteja com una necessitat inajornable.

Els obrers de la C. N. T. no sòn antisoviètics

CADA dia resulta més clar, per a més obrers cenetistes, que els actuals dirigents faistes de les dues branques porten la C. N.T. per un camí fals, reaccionari. Això, naturalment, ha provocat un fort malestar en els rengles confederals en els quals hi ha un gran nombre d'obrers revolucionaris i amb un ric historial de lluites al servei de la classe obrera i de la llibertat.

La Carta Oberta publicada per « LLUITA » fa dues setmanes i en la qual un nombrós grup de militants de la C.N.T. dels Pirineus Orientals s'aixequen contra la política faista i la seva dictatura en el si de la C. N.T. n'és una prova. Aquest important document ha estat rebut amb alegria per molts altres militants de la C.N.T., fastiguejats per la política contrarevolucionària, antisoviètica i provocadora dels actuals dirigents faistes.

Estem segurs que, igual que els signants, molts obrers de la C.N.T. es donen compte que

> **« ...mentre en el món capitalista i, per tant, a Espanya, degut a la supervivència del feixisme del règim franquista, el Poder, les fàbriques, les mines, els transports i les terres estan a mans dels grans capitalistes i dels monopolis, a la Unió Soviètica i a les noves democràcies populars, aquests mitjans de producció estan nacionalitzats i en mans del poble ».**

Aquesta justa apreciació de la diferència fonamental que hi ha entre uns règims i uns altres fa que els obrers revolucionaris de la C.N.T. vegin la Unió Soviètica i les democràcies populars amb simpatia i vulguin també per al nostre país un règim veritablement democràtic.

Mentrestant, els dirigents faistes, en lloc de combatre Franco i els seus recolzadors internacionals, els imperialistes, dediquen tots llurs esforços a calumniar i atacar la Unió Soviètica i les democràcies populars emprant els mateixos arguments reaccionaris que els imperialistes. Els obrers de la C.N.T. que llegeixen la premsa editada pels dirigents faistes saben que entre aquesta i la dels imperialistes li ha una coincidència total i una sincronització reveladora en allò que es refereix a atacar els règims populars, sobretot la U.R.S.S.

Quin cenetista honrat no ha pensat, moltes vegades, igual que els signants de la Carta Oberta que

> **« és també suficient el fet que els capitalistes i reaccionaris de tot el món estan contra aquests països per a comprendre que llur règim és favorable a la causa del proletariat ? »**

Aquest elemental, però segur, instint de classe fa que els obrers de tot el món, qualsevulla que sigui llur ideologia, forma de pensar o religió, veuen en la Unió Soviètica i les noves democràcies l'exemple d'allò que la classe obrera, llur classe, pot fer, la realització pràctica dels anhels pels quals els treballadors han lluitat durant generacions senceres i pels quals han caigut els millors fills de la classe obrera.

Els obrers de la C.N.T., és clar, no podien restar al marge d'aquest corrent de simpatia i amor a la Unió Soviètica i a les democràcies populars, i més quan aquests països són els únics que, d'una manera conseqüent, vénen defensant la nostra causa i ajudant la lluita dels poblès hispànics per la República i la democràcia.

Aquestes veritats, senzilles, però profundes, no poden ésser esborrades ni per les calúmnies dels Garcia Pradas ni per les mentides dels Borràs. Els obrers de la C.N.T. es donen compte, cada vegada més, que el món està dividit en dos camps irreconciliables : d'un costat, el camp dels imperialistes i reaccionaris, dels explotadors, de l'altre, el camp antiimperialista i democràtic dirigit per la Unió Soviètica i en el qual figuren les noves democràcies i totes les forces amants de la pau, de la democràcia i del progrés.

Per als obrers, qualsevulla que sigui llur forma de pensar, no pot haver-hi vacil.lacions : estan, decididament, en el camp de la democràcia, contra l'imperialisme, contra els faitors de guerra, en el camp dels que, després d'haver aixafat el nazisme, defensen la pau i la convivència pacífica entre els pobles.

I més encara si aquests obrers són espanyols, quan veuen com cada dia, sobretot aquests temps darrers, els homes i les forces del camp imperialista i antidemocràtic ajuden i recolzen Franco i el seu règim feixista que només s'aguanta gràcies a aquest suport estranger.

Poden els obrers revolucionaris de la C.N.T. trair llur classe, llur pàtria i llurs anhels de llibertat i de democràcia i posar-se al costat dels faitors de guerra, dels imperialistes, dels amics de Franco com pretenen els dirigents faistes ?

Els signants de la Carta Oberta han recollit el sentir d'una gran part dels obrers cenetistes en aixecar-se en defensa de la unitat combatent i contra els provocadors antisoviètics de tota mena — entre ells els dirigents faistes — que clamen histèricament per una nova guerra contra el País del Socialisme, les noves democràcies i el moviment democràtic d'arreu del món.

Aquests companys cenetistes han comprès que l'actitud envers la Unió Soviètica és la pedra de toc que calibra la sinceritat de les paraules i de la posició dels homes polítics, dels moviments i de les organitzacions i per això, fidels a llur condició de revolucionaris que no volen renegar de llur historial, manifesten estar al costat de la Unió Soviètica i en el camp antiimperialista i democràtic, que és el camp de l'Espanya republicana.

Estem segurs que l'exemple d'aquests militants cenetistes serà seguit per molts militants de la C. N.T. que, com ells, comprenen que la unitat combatent de tots els obrers, cenetistes i ugestistes, amb el Partit de la classe obrera, el P.S.U. de Catalunya, és la millor garantia del triomf sobre el franquisme i els capituladors i la premissa indispensable del restabliment de la República que assegurarà la marxa ascendent de la democràcia a Espanya.

Hem de difondre al màxim la denúncia de les torfures de la "Model" de Barcelona

Hem de trencar el cercle del silenci franquista.

La denúncia feta pel nostre secretari general, company Joan Comorera, del règim de tortura que impera a la presó « Model » de Barcelona, ve ja produint eficaces repercussions.

A dins del nostre país, el comentari indignat i de protesta s'estén.

L'emigració patriòtica i republicana cerca i troba la manera de fer arribar als patibularis franquistes la seva condemna per unes tals atrocitats.

Les masses democràtiques de tot el món s'adrecen a les autoritats de fet, feixistes, del règim de Franco, i les fan responsables de la integritat física i de les vides dels patriotes que han caigut sota les ungles carnisseres del règim instaurat a sang i a foc.

El clima que envolta el franquisme a l'interior i a l'exterior esdevé de més en més asfixiant i farà inevitable el seu esfondrament.

Es incontestable que un dels factors que han contribuït més a soscavar els fonaments del règim franquista ha estat la denúncia insubornable que el nostre Partit ha fet dels mètodes de tortura que ha aplicat a les seves víctimes.

Tanmateix, és evident que la paraula del nostre secretari general ha foradat el cercle del silenci organitzat per Franco com a mitjà de defensa, mantingut pels seus sostenidors i còmplices, i que ha penetrat profundament en les consciències de formació humanitària i democràtica d'arreu del món i del nostre país.

Sovint ocorre que una arbitrarietat que, de trascendir, sublevaria tot el poble, en un règim de silenci organitzat i aplicat fins i tot amb la pena de mort, només és coneguda, i encara deformada, per una ínfima minoria.

Aquesta és l'eficàcia de les denúncies del terror franquista fetes pel nostre Partit i molt especialment pel nostre secretari general : donar a conèixer al món els crims franquistes per a condemna del règim que els comet, per a estigma dels seus sostenidors i còmplices, per a estímul de les masses democràtiques nacionals i estrangeres a combatre'l.

Apart dels falangistes recalcitrants, només els imperialistes anglo-saxons, capitanejats per Truman, i els capituladors capitanejats per Prieto, « ignoren », quan els convé, els crims de Franco i col.laboren a la conspiració del silenci en l'intent de salvar les essències del seu règim. Silenci culpable i, a més, diguin el que vulguin, revelador de llur compatibilitat amb el franquisme.

D'ací la necessitat de contribuir amb tot el nostre entusiasme a divulgar la denúncia que el company Comorera ha posat a les nostres mans, que, a la vegada, és una acta d'acusació pública contra el règim de Franco, adreçada a tot el món.

Difonguem-la, doncs, per tot arreu.

Les diverses edicions en català, en castellà i en francès, ens facilita en forma magnífica el treball.

No ha de quedar ningú sense conèixer la denúncia de Joan Comorera. No ha de quedar ningú sense conèixer els turments de la « Model » de Barcelona i totes les atrocitats que el franquisme comet.

Tenim la convicció que cada persona que els conegui, fora dels seus sostenidors i còmplices, esdevindrà un enemic de Franco i un aliat del nostre poble en l'empresa nacional d'enderrocar-lo i de restaurar la democràcia i la República al nostre país.

Comprenent la importància d'aquest treball, que és un dels aspectes més importants de la batalla contra Franco i la Falange, al Departament del Sena s'han produït exemples lloables de difusió del fulilet del company Comorera.

Vegem-ne alguns :

Un militant de la C.N.T. n'ha distribuït 60 exemplars entre els obrers de la fàbrica que treballa.

Un obrer ferroviari n'ha difós 50 exemplars entre els obrers de la Federació del seu ram, i espera difondre'n encara molts més.

Dos compatriotes del Districte XI de París, un diumenga al matí, en un petit mercat de llur barri, en van vendre 67 exemplars.

Uns altres compatriotes residents a Puteaux (Sena), en la perspectiva de la celebració d'un acte públic, n'han demanat 500 exemplars i encara els semblen pocs.

Un altre obrer, en la cantina on va a dinar, n'ha difós 51 exemplars.

Un altre compatriota s'ha compromès a distribuir-ne 150 exemplars i ens comunica que ja en té 90 de venuts.

I això només és que el començar.

Cal esperar els resultats dels altres Departaments de França.

Ara més que mai hem de donar noves proves d'inciativa en el treball individual i col.lectiu.

Car trencar el cercle del silenci franquista. Cal donar a conèixer els seus crims a tot el món.

Aquesta és una de les primeres batalles que hem de guanyar a Franco i Falange, als seus sostenidors i còmplices i als capituladors.

La Falange no ha guanyat ni guanyarà els aprenents

« Arriba », òrgan de Falange, feixista, ens parla de revolució.

També van parlar de revolució Hitler i Mussolini. També parlen de revolució tots els conspiradors contra els règims democràtics i la pau. També parlen de revolució tots aqueils que per pròpia naturalesa són oposats a l'avanç dels pobles i els volen retornar a les formes més despòtiques i feudals.

La Falange no vol ésser menys i per això parla de revolució — segons diu ara — per a redimir l'aprenent.

Al cap de deu anys — en alguns llocs d'Espanya de 12 anys — de dominació, la Falange s'ha adonat que malgrat la ferotge coacció i repressió no ha pogut evitar que els nens, esdevinguts joves i aprenents, acullen com a pròpies les idées de llurs pares.

La Falange ambicionava el formar una joventut feixista, a imatge seva. Els mètodes que ha aplicat són diversos i poderosos.

Va pretendre organitzar els nens en « fletxes », en « balillas », en « congregacions religioses ». Va muntar l'anomenat « auxilio social » on es coaccionava els nens, on se'ls tancava, on s'escarnia la memòria de llurs pares afusellats, empresonats o exiliats; on es provocaven baralles entre nens per tal que un « fletxa » pogués matar impunement el fill d'un « roig ».

L'objectiu fonamental era isolar els nens del contacte amb llurs familiars, amb el carrer; fer que no visquessin altre ambient, ni escoltessin altres raons, ni tinguessin altres pensaments que aquells que convenia a la Falange. Tot ho havia previst : menjadors, dormitoris, sessions religioses, col.legis « depurats », etc.

Els nens, però, s'han escapat de les mans de Falange.

Els pares, en nombrosos casos les mares soles, o els avis, o els parents, o els amics, han fet prodigis d'iniciativa per arrencar els nens de les organitzacions falangistes. A costa de sacrificis. A canvi de privacions que no tenen fi ni compte.

S'han obtingut assenyalades victòries en la batalla per sostreure els nostres infants de la influència malastruga del falangisme.

La Falange, però, no renuncia pas a les darreres possibilitats que li queden. Sinó per a formar una joventut amb el seu motlle, almenys per a deformar-la, per a castrar-la moralment i ideològicament, en l'intent de deixar el poble sense joventut que es preocupa pel demà.

Els nens han esdevingut joves. Els joves, aprenents. I és ací on la Falange preté clavar definitivament les seves urpes inquisitorials : en l'aprenent.

Fracassades les « organitzacions » i « institucions » infantils, s'encomana al « Frente de Juventudes » la missió d'atreure's els « joves descarriats », amb el pretext de protegir l'aprenent. Al « Frente de Juventudes », que no té altres dimensions que un cartell al dintell d'un edifici i uns quants jerarques, senyorets militaritzats i pagats per a la tasca de pistolers. Aquest és el « Frente » que la Falange fa sortir a plantejar unes « reivindicacions » per als aprenents que consisteixen a isolar l'aprenent de l'obrer adult, del qual la Falange diu que

« por una deformación explicable no enjuicia clara y correctamente los esfuerzos que se realizan por la Falange para redimirlo de una vida hasta hace poco tradicionalmente mísera ».

La Falange no amaga pas el propòsit d'allunyar l'aprenent

« de la nociva influencia que sobre él ejerce una prolongada convivencia con el obrero adulto ».

No es pot dir amb més claredat que la Falange topa amb l'hostilitat creixent d'una consciència obrera madura del seu paper d'avui i de demà. D'una classe obrera que ha viscut la República i que ha tingut la producció a les seves mans. D'una classe obrera que va adquirir un nivell de vida que la Falangé ha reduit a la mínima expressió.

Es evident que l'obrer adult, alhora que ensinistra l'aprenent a manejar la clau anglesa i el martell, el ribot o bé la falç, li parla de les condicions de treball que havíem conquistat i dels drets polítics que havíem adquirit.

Es incontestable que l'aprenent, ajudat per l'obrer adult, adquireix consciència de la seva responsabilitat i es nega a seguir les directrius falangistes. I fa comparacions. L'obrer adult li explica un passat, objectiu, no llunyà. Li fa observar un present, objectiu també. I preveu el demà que l'espera de seguir el camí que li recomana l'obrer adult i el que li preté imposar-li la Falange sota la cara del « Frente de Juventudes », en nom de la seva « revolució ». I és això el que preté evitar la Falange. Vol trencar el contacte entre el que comença a treballar, amb consciència de classe encara dèbil, i el que ja és un obrer amb consciència de la seva responsabilitat. Vol internar l'aprenent en els anomenats « Centros de Trabajo ».

Ací, la Falange fracassarà igualment, però.

Per més que faci, no assolirà que l'aprenent, que l'estudiant, trenqui els vincles que l'uneixen amb els seus familiars ni amb l'obrer adult. No aconseguirà trencar el contacte de l'aprenent i de l'estudiant amb el carrer i amb el poble del qual és fill.

Per més que la Falange faci, no podrà donar als nostres joves un nivell de vida equilibrat; unes relacions socials justes; un règim polític de llibertat i progressiu.

Li ho priva la pròpia naturalesa feixista del règim que descansa damunt del terror, en les castes plutocràtiques, parasitàries, militaristes, clericals, terratinents...

Li ho priva l'haver venut la independència d'Espanya als monopolistes americans i britànics.

Un règim com el de Falange, feixista, no pot oferir cap benefici a la classe obrera ni tampoc a la joventut aprenent, per més que parli de revolució.

Hitler i Mussolini van portar el feixisme en nom d'una revolució i van conduir a la guerra les joventuts d'Alemanya i d'Itàlia. Franco i la Falange que també parlen de revolució, volen fer el mateix.

La joventut aprenent refusa i refusarà l'ésser internada en els « Centros de Trabajo », de la mateixa manera que va refusar les « organitzacions infantils » de Falange.

La joventut aprenent vol aprendre a treballar costat per costat de l'obrer adult, en el qual troba el seu mestre, el seu company de treball, el seu conseller i educador polític.

La joventut aprenent vol aprendre a lluitar per la conquista dels seus drets socials i polítics que la Falange li nega. Drets polítics i socials que només obtindrà amb el nostre país independent i sobirà, en un règim democràtic en el qual trobarà oberts tots els camins que condueixen a l'emancipació social i nacional del nostre poble i, amb ell, de la joventut aprenent i treballadora.

Exposició internacional « L'Espagne républicaine en lutte pour son indépendance »

El proper dissabte, dia 16, a les 4 de la tarda, Jean Cassou pronunciarà una allocució per inaugurar aquesta Exposició, organitzada per l'Associació « France-Espagne » i la « Ligue Française de l'Enseignement ».

Sala 3, rue Récamier, París (VIIe) métro Sèvres-Babylone.

La República espanyola;
La lluita i els sofriments del poble espanyol;
La solidaritat internacional;
La seguretat de França i de la pau.

Cada dia, entrada gratuïta, de les 10 del matí a les 7 del vespre.

La renovació de la maquinària tèxtil nou motiu de lluita contra el franquisme

Si els pressupostos sòn el mirall de tot règim, el del franquisme no pot ésser més entelat al cap de deu anys de dedicar més de la meitat de les partides a l'aparell militar i als serveis de repressió, amb abandonament absolut de les fonts de riquesa nacional, de la instrucció, de la cultura i de la salut dels espanyols.

Per això no es pot llegir cap comentari relatiu a l'economia i la producció de l'Espanya franquista que no reflecteixi aquesta situació de desastre a la qual ha arribat aquest règim que només viu per a la guerra, que viu de la rapinya i que naufraga meitat per meitat en el terror i la incapacitat.

Amb un pressupost astronòmic de 14 mil milions de pessetes, Franco, per lladronici i per incúria, és la causa de la mort, entre altres malvestats, de la indústria tèxtil de Catalunya, la indústria que ocupa més nombre d'obrers.

I el problema és tan greu, que àdhuc la pròpia Falange es veu obligada a tractar-ne per mirar d'exculpar, amb la seva demagògia, les responsabilitats que recauen damunt del règim.

Car el règim i només el règim és el responsable si la indústria tèxtil no té prou tècnics, si les fàbriques no produeixen en prou quantitat i la qualitat és deficient, si els plans no sòn prou ben concebuts, si la maquinària és massa vella, si no hi ha matèria primera sense passar per les forques caudines d'un estraperlo fet des de les pròpies altures del Poder.

Com és responsable de l'afany desmesurat de beneficis dels propietaris de fàbriques damunt dels quals « Solidaridad Nacional » munta la seva demagògia per dir que :

> **« Poco esperanzador es el futuro de muchas de esas factorías... »**

No hi ha tècnics, perquè uns sòn a l'exili i els altres sòn a presidi. No hi ha tècnics, perquè el franco-falangisme els ha assassinat a centenars i no n'ha creat de nous, afrafegat com ha estat i està a armar-se fins a les dents i a vendre's el país a l'estranger.

No hi ha maquinària moderna, perquè el règim es guarda les divises per a comprar canons, mentre el 46 per cent dels telers de Catalunya — i sòn dades del franquisme —, té de 20 a 40 anys de funcionament, el 16 per cent han treballat més de 40 anys i només el 37 per cent menys de 20 anys.

> **« Esto coloca — diu « Solidaridad Nacional » — a nuestra técnica textil a una gran distancia de la de otros países más industrializados. »**

I què ha fet, doncs, el règim ? No ha fet res. O ha fet només que projectes. Com aquest mateix del 1946 del qual ells parlen elaborat per una comissió mixta tèxtil-metal.lúrgica pel qual la indústria de la metal.lúrgia espanyola podia fabricar del 52 al 65 per cent de la maquinària tèxtil que Espanya necessita i a base d'importar la resta.

Els fabricants no sol.licitaven cap ajut financer directe de l'Estat. Demanaven un tracte de favor en matèria fiscal i facilitats de crèdit.

Però el pla dorm en un calaix del ministeri franquista d'Indústria i Comerç, on l'ombra del bandit Demetri Carceller inspira la rapacitat dels falangistes que han donat ja tants escàndols que el règim no ha pogut amagar.

Qui ho paga amb tot, més directament, és el proletariat tèxtil de Catalunya que ha de treballar a preu fet i extenuar-se amb uns telers que a penes han estat renovats de 13 anys ençà, que cada dia és més nombrós en els rengles de l'exèrcit de l'atur forçós, que paga les conseqüències de la doble explotació patronal i la d'un Estat lladre i terrorista com el de Franco.

Quan els treballadors tèxtils afegiran a la llista de llurs reivindicacions per més salari, més queviures i menys jornada de treball la renovació de la maquinària no faran solament un acte d'afirmació de tipus econòmic i professional, ans bé faran un acte polític que, tot limitant l'atur forçós en la indústria metal.lúrgica, escapçarà el colossal pressupost de guerra i de policia del franquisme.

Els herois i les heroïnes de les vagues tèxtils de Catalunya tenen, doncs, un nou motiu de lluita contra el franco-falangisme.

ELS NOSTRES POBLES NO AGAFARAN LES ARMES contra la Unió Soviètica i els pobles democràtics

(Ve de la pàg. 1)

Avui ha de quedar clar per a tothom ja, que llur tasca de divisió i d'enfrontament entre la classe obrera i les forces republicanes i antifranquistes ha estat totalment inspirada pels imperialistes nordamericans, com així ho confessava Trifon Gómez en el seu discurs de retorn dels Estats Units el 9 de novembre del 1947, quan deia :

> *« Hube de escuchar más... Sin esas garantías no podemos actuar. Tal como está hoy la situación de Europa, si desgraciadamente salta la chispa y se produce el incendio, nosotros podemos contar con un aliado incondicional en el continente : Franco. ¿ Que no nos agrada ? Sin duda de ningún género. Pero si no hay un régimen político en España que nos ofrezca iguales o parecidas garantías comprenderán ustedes que es demasiado pedirnos el que nos quedemos sin ellas. »*

I que ho completa Prieto amb aquestes paraules pronunciades al Congrés del Partit Socialista :

> *« Somos nosotros los que tenemos que abrir el camino no habiendo otro que el de servir los deseos de las potencias y aceptar aquello que nos quieran dar. »*

EN aquesta direcció els capituladors s'han esforçat per a disputar-se amb Franco el miserable honor de millor servir els plans de guerra i de submissió d'Espanya a la fèrula imperialista. Disposats a fer millor que Franco en la seva política de lliurament de la independència i sobirania nacionals.

Car malgrat tot el que es voldrà dir, la medulla de llur entesa amb els monàrquics reaccionaris està determinada per la idea central d'oferir als imperialistes incendiaris d'una nova guerra la garantia que en el seu temps li fou reclamada a Trifon Gómez pels seus amos nordamericans.

Vegem sinó el que diu el pacte, del qual dòna la següent informació el diari « Le Monde » :

> *« Els termes de l'acord d'aquests grups polítics es comprometen a decretar una amnistia política, a fixar per estatut els drets de la persona humana,* a mantenir l'ordre públic, a incorporar Espanya en el si de les nacions occidentals, d'acord amb el pacte dels Cinc *i en el marc de la carta de les Nacions Unides. Es comprometen, a més, a garantir el lliure exercici del culte i a consultar la nació per a establir un règim polític definitiu. »*

I que confirma, el manifest suara fet públic per l' « Alianza de Fuerzas Democráticas del Interior » novament ressuscitada, naturalment sota el signe de l'anticomunisme, i en el qual, entre cortines de fum, es reclama també la incorporació d'Espanya al bloc de l'Europa occidental, **« que està en marcha con cinco naciones ».**

Car per als nostres pobles, què significa sinó la guerra l'afirmació que és fa d'incorporar Espanya en el « si de les nacions occidentals, d'acord amb el pacte dels Cinc ?

O és que no és clar per a tothom avui, que la idea del bloc occidental i el pacte dels Cinc està en el centre d'aquests propòsits de guerra antisoviètica i contra els pobles de democràcia popular, alimentats i dirigits per l'imperialisme nordamèrica ?

I perquè això és així, perquè sòta el signe de « l'occidentalisme » s'està forjant una Santa Aliança de guerra antisoviètica i antidemocràtica, és la raó per la qual aquests dies hom està vivint intents clars i desvergonyits per a incorporar el règim hitlero-feixista a la « comunitat occidental », com un aliat més de la croada anticomunista.

D'ací el que davant aquest espectacle criminal de franquistes i capituladors prenguin tota la seva significació aquestes paraules de la companya Dolores Ibàrruri :

> *« Si com ha declarat Trifon Gómez, ells creuen poder oferir a l'imperialisme nordamericà una Espanya encara més segura que l'Espanya franquista; si, com Franco, ells desenvolupen una política efectiva d'anticomunisme, fins quan marxaran separats de Franco ?... Segurament fins que els amos nordamericans ho ordenin, tota vegada que no existeix cap diferència substancial entre uns i altres. »*

CAR en definitiva, malgrat certes divergències que es manifesten entre l'amo i el criat, entre l'imperialisme nordamericà i l'imperialisme britànic quant a millor servir-se d'Espanya i sobre les quals algú voldrà especular, el darrer mot el tindrà l'amo imposant la seva llei que, si pot prosperar en el camí de la guerra, posarà en un mateix sac Franco, monàrquics i capituladors, puix que ja no els diferencia res uns des altres.

Naturalment, però, que tots aquests plans agressius de guerra antisoviètica i contra els pobles de democràcia popular troben davant seu l'oposició de les immenses forces del camp de la pau i de l'antiimperialisme, resoludament disposades a anihilar els propòsits dels provocadors de noves matances. Forces entre les quals es troba situat el nostre poble, que d'una manera inequívoca palesa amb la seva lluita el seu amor a la República, a la llibertat i a la democràcia, la seva confiança il.limitada en la gloriosa Unió Soviètica, baluard de la pau, amiga i defensora del poble espanyol, amiga i defensora de tots els pobles que lluiten per la llibertat i el progrés.

Ni amb Franco ni amb les preteses « solucions » de la coalició monàrquico-capituladora, els nostres pobles no agafaran les armes per servir de carn de canó en una guerra contra la Unió Soviètica i els pobles democràtics. Enfront dels nous perills que amenacen llur existència intensificaran més que mai llur unitat i acció combatent contra els botxins franquistes i els capituladors, ocupant així gloriosament llur trinxera de combat en concert amb totes les altres forces del camp antiimperialista.

Els nostres pobles, que no s'han doblegat a cap violència per a desviar-los del camí de la seva lluita alliberadora, per la democràcia i la sobirania i independència d'Espanya; si « l'ordre públic » franquista amb tota la seva bestialitat terrorista no ho ha aconseguit, tampoc no ho podrien assolir amb el seu « ordre públic » tota la trepa monàrquico-capituladora, el qual, segons el periòdic monàrquic clandestí, « El Español Medio », estan disposats a aplicar :

> *« ...con tanta eficiencia como el gobierno del general Franco.»*

I el combat seguirà, units tots els republicans antifranquistes i patriotes, a dintre i fora el país, fermes en la nostra decisió increbantable de no cedir en la lluita fins a la plena victòria de la llibertat i de la democràcia a Espanya. Aquest és el solemne jurament que han fet els heroics soldats de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó, el qual ha trobat un profund ressò en tot el llarg i ample del país; aquesta és la voluntat de tots els que no hem renunciat a la llibertat i a la Pàtria.

Que ho sàpiguen els imperialistes provocadors de guerra, el botxí Franco i els capituladors i tots aquells que callen davant els nous crims que es volen cometre contra els nostres pobles.

NIT DELS PENELLETS de la Unió de Dones de Catalunya

Dissabte, 30 d'octubre, a les 9 del vespre fins a la matinada,
GRAN BALL
« NIT DELS PENELLETS »
amb participacions artístiques i una anomenada orquestra catalana. La festa començarà amb la projecció de dos films soviètics:
« ARINCA »
i « DE LA GUERRA A LA PAU »
Tombola - Bufet - Vestuari
SALA PIERRE-SEMARD
33, rue de la Grange-aux-Belles
(Métro Colonel-Fabien)

Demaneu invitacions a :
U. de D. de C., 67, rue des Archives, Paris (IIIe).
«Lluita», 33, rue de la Grange-aux-Belles, Paris (X^e).

Editorial

(Ve de la pàg. 1)

aquest període. Tasca essencial si es té en compte que la nova generació obrera ha estat privada de tota activitat política, sindical, sense més experiència que la que pugui donar-li la generació anterior, tan delmada per la guerra i el terror franco-falangista; que els pagesos i altres elements no provinents directament de la classe obrera i que s'hi han incorporat en gran nombre a conseqüència de la misèria, de les persecucions i de la política feixista, per bé que antifranquistes i revolucionaris, no han pogut encara forjar-se una neta consciència de classe.

El Partit s'ha de plantejar aquesta tasca amb tota responsabilitat, guiat per la nostra teoria marxista-leninista-stalinista, aprofundint en la qual augmentarem la nostra capacitat per a lligar-nos a la classe obrera i dirigir-la. Hem d'estudiar més i aprofundir en les condicions de vida del règim per trobar la forma de moure, no solament l'avantguarda, sinó el conjunt. Unir la classe obrera en una sola i poderosa voluntat de combatre i de vèncer el feixisme exigeix la nostra acció educadora constant i persistent. Per assolir-ho no ens hem de deixar aturar pels tipus d'organització que, amb l'afany de paralitzar i explotar més la classe obrera i tot el poble i de prolongar el seu domini terrorista, el règim franco-falangista hagi creat. Allà on estan els obrers, els pagesos, la massa popular, allà han de treballar els militants del P.S.U., allà han d'aixecar la bandera del combat intransigent contra el franco-falangisme i per la República democràtica i les nostres llibertats nacionals.

(c) Ministerio de Cultura 2005

El poble xinès avança cap al seu total alliberament

A Xina bufen vents de llibertat. L'Exèrcit Popular d'alliberament avança, incontenible. Les tropes del Cuomintang, desmoralitzades per les continues desfetes, fugen, es rendeixen, es passen a l'Exèrcit Popular per divisions senceres, com ha estat el cas de la 84 divisió, composta de 20.000 soldats, que s'ha incorporat a l'Exèrcit Popular amb el seu comandant, el general U-Hu, al front.

El règim de Txang-Cai-Xec trontolla, malgrat l'ajut substancial que rep dels imperialistes nordamericans, malgrat els milers de milions de dòlars, els canons, avions i instructors ianquis.

L'agència informativa **Xina Nova** ha publicat darrerament un balanç veritablement impressionant de les victòries assolides per l'Exèrcit Popular en el curs de les darreres setmanes. Després de la presa de Tsin-Nan, centre principal de la província de Xantung — esdeveniment que, segons els medis politico-militars nordamericans ha commogut els fonaments del règim del Cuomintang — els Exèrcits Populars de la Xina del nord han desfet totalment la 63 i la 64 divisions del Cuomintang al Quiangsu, han alliberat Txangqueu sobre el Riu Blau, han netejat de tropes reaccionàries les ciutats de Juing i Sintsai, a l'est del ferrocarril de Pequín-Hanqueu, han alliberat la província de Txansi, excepte la ciutat de Tai-Iun, que està encerclada, i sitiat la ciutat de Hopé.

I fa uns dies que l'Estat major del Cuomintang s'ha vist obligat a reconèixer que els seus exèrcits havien perdut la ciutat de Txangtxun, capital de Manxúria, amb la qual cosa aquesta important província de la Xina del nord està virtualment alliberada, ja que les forces reaccionàries sitiades a Mucden s'hauran de rendir o retirar-se cap a la costa i abandonar tot llur armament.

Després de l'alliberament del port de Txe-Fu, les forces de l'Exèrcit Popular estan a les portes de la Xina Central.

L'Exèrcit Popular d'alliberació xinès controla actualment territoris on viuen més de 230 milions de persones, especialment les dues províncies industrials de Xina, Manxúria i Xantung.

Es pot afirmar que la guerra d'alliberament de Xina ha entrat en una nova etapa caracteritzada per l'ofensiva ininterrompuda de les forces populars i antiimperialistes que estan alliberant, cada vegada més de pressa, les enormes extensions del país.

Esverats per les victòries populars a Xina, els imperialistes nordamericans es disposen a intervenir més decididament en la lluita contra el poble xinès. El candidat « republicà » a la Presidència dels Estats Units, el filofeixista Dewey, ha inscrit en el seu programa de 9 punts sobre política exterior la següent frase : **« Posarem fi a l'abandonament tràgic de la nostra vella amiga, Xina »**, amb la qual cosa manifesta la seva intenció d'accelerar la tramesa d'armes, de tècnics i àdhuc d'exèrcits sencers — per què no ? — per tal d'ofegar el moviment democràtic xinès.

* * *

Que ho assoleixin, això és una altre afer. Per què, on resideix la força invencible dels Exèrcits Populars d'alliberament i on recolzen ?

Per què han pogut assolir tantes i tan importants victòries malgrat haver-se d'enfrontar amb un exèrcit molt més ben armat, proveït de totes les armes modernes pels Estats Units ?

L'explicació està en el caràcter democràtic i popular del règim de les regions alliberades que ha permès mobilitzar tot el poble per a la gran croada nacional d'alliberació i posar en moviment les enormes energies combatives i creadores de centenars de milions d'homes, de dones i de joves que estan disposats als més grans sacrificis per tal d'alliberar llur pàtria del jou reaccionàrio-feudal del Cuomintang i de la dominació dels imperialistes estrangers, tradicional a Xina, però reforçada considerablement en el curs dels darrers anys.

Què passa a les regions alliberades ? Vegem un exemple, entre mil, de la vida a la Xina Nova. Heu's aci la situació a Carbin, ciutat-testimoni de Manxúria.

Aquesta ciutat de 800.000 habitants fou alliberada ara fa dos anys. Avui, l'observador més escèptic es dóna compte que la vida ha canviat radicalment. No es veuen persones subalimentades — un espectacle corrent a la Xina del Cuomintang — i s'ha liquidat la prostitució i la venda de nenes està prohibida.

Hi ha suficient menjar per a tothom i encara que algunes mercaderies fonamentals estan racionades, no hi ha cues per adquirir-les ja que tothom sap que el Govern garanteix el racionament i els preus estables.

El nivell de vida del poble, si es compara amb el de les regions controlades pel Cuomintang i àdhuc amb el tradicional a Xina en temps de pau, representa una veritable abundància. La reforma agrària està a la base d'aquest augment del nivell de vida i de la força dels Exèrcits d'alliberament. La terra produeix més i millor a cada collita perquè els pagesos s'han alliberat dels impostos exorbitants que els ofegaven, han liquidat el feudalisme i els usurers i posseeixen la terra, per primera vegada en la història de Xina.

A les ciutats, els obrers treballen amb entusiasme per tal de produir més armes, més productes industrials, més màquines agrícoles. Aquesta abundància, desconeguda fins ara a Xina, sembla un miracle a les masses xineses acostumades a viure en la més negra misèria. El poble xinès sap que aquest benestar es deu al Partit Comunista i a l'Exèrcit Popular que els han alliberat de la dominació del Cuomintang i per això posa tot el seu esforç en el treball.

La iniciativa i l'emulació individual i col.lectiva és el motor que mou el progrés industrial i agrícola a la Xina alliberada i soluciona problemes que semblen insolubles.

A les regions alliberades hi ha una veritable febre popular per aprendre. Es corrent veure els obrers i els pagesos dedicar dues o tres hores cada dia, després del treball, a l'estudi, ajudats pels estudiants, els mestres i els intel.lectuals. Els infants, per llur part, van tots a l'escola.

A la Xina alliberada totes les indústries fonamentals han estat nacionalitzades, però s'estimula al mateix temps la iniciativa privada per tal d'incrementar les indústries complementàries. Les condicions de treball són fixades per acords entre els Sindicats obrers i els patrons sobre la base d'una coparticipació en els beneficis.

Aquests mètodes democràtics i progressius, en contrast amb el règim feudal i reaccionari que existeix a les regions del Cuomintang donen l'explicació de l'enorme entusiasme patriòtic i combatiu que remou Xina i permet sostenir una lluita llarga i difícil i obtenir les grans victòries actuals, preludi d'altres victòries definitives, fins a l'alliberament total i complet i l'establiment d'un Govern nacional, veritablement democràtic, per a tot el país, una vegada aquest s'hagi desempallegat de la dominació del Cuomintang i dels imperialistes ianquis.

El poble xinès marxa, decididament, endavant. Les seves victòries són victòries del camp antiimperialista i democràtic i reforcen el front mundial de la pau i de la democràcia.

Catalans !

ESCOLTEU

Ràdio Espanya Independent

Emet cada dia a les 4'30, 5'30, 6'30, 7'30 de la tarda per ondes de 19'5, 23, 34'2 metres.

A les 8'30, 9'30, 10'30, 11'30 i 12'30 del vespre per ondes de 23, 29'2, 32' 34, 40'4 i 46 metres i a totes les hores esmentades per ondes de 25'5 metres.

Els nenets, poble ressuscitat

per Afanasi GUDIREV

diputat al Sòviet Suprem de la U.R.S.S. pel Districte Nacional dels Nenets.

Repasseu les pàgines dels diccionaris russos anteriors a la Revolució d'Octubre i no trobareu cap al.lusió al poble dels nenets, el qual represento actualment al Sòviet Suprem de la U. R. S. S. Les estadístiques oficials tsaristes caracteritzaven així el poble nenet: « Una tribu que s'extingeix ».

I efectivament, dels 16.000 nenets que hi havia el 1899, el 1913 només en quedaven 2.000. El poble nenet era un dels pobles septentrionals més endarrerits i mancats de drets a la Rússia prerevolucionària. El poble nenet era explotat pels comerciants i els industrials forasters als quals els caçadors i pescadors venien pells valuoses i llur pesca per gairebé res. Els bruixots locals enganyaven el poble amb el verí de les supersticions i prejudicis; les malalties i les privacions segaven cada any centenars de vides humanes; el poble vivia en la indigència i desconeixia l'alfabet i la vida sedentària.

El Poder dels Sòviets ajudà tots els pobles que avui formen la U. R. S. S. a desempallegar-se de la misèria i de la manca de drets. El meu poble també obtingué drets polítics. El juliol del 1929 es fundà el Districte Nacional dels Nenets que forma part de la regió d'Arcangelsc. La fundació del Districte coincidí amb el començament del primer pla quinquennal a la U. R. S. S. Igual que els altres pobles, els nenets han aportat llur contribució al desenvolupament cultural i econòmic de la Unió Soviètica i han ajudat a transformar els districtes septentrionals de la U. R. S. S. en regions avançades.

A les vores dels mars Blanc, de Barents i de Cara apareixeren tot d'una munió de pobles industrials i coljosians. El mapa anà registrant nous llocs poblats: Txoina, Indiga, Tapseda, Novoaia, Txernaia, Barandei, Carataica, Anderma, Jabarodo, etc. Al costat del riu Petxora va néixer una nova ciutat, Narian Mar, centre administratiu i cultural del Districte, avui un gran port comercial.

A Narian Mar funcionen una escola secundària i una escola de capacitació cultural de les quals surt el personal nacional de mestres, bibliotecaris, treballadors de les cases de cultura i de les isbas de lectura. Hi ha també una escola coljosiana especial en la qual estudien els futurs presidents dels coljosos, caps de brigada i practicants de veterinària.

« He arribat a l'escola de capacitació cultural directament des del coljós — **escriu en la seva llengua materna la neneta M. Soboleva en el periòdic del Districte, « Narian Vinneder »** — però vivint a la ciutat no he oblidat mai la tundra en la qual vaig néixer. Espero amb impaciència acabar els meus estudis per començar a treballar a la txuma roja. Vull que el poble nenet visqui una vida encara millor i més culta ».

Sis mil infants nenets estudien en llengua neneta i russa en 58 escoles primàries i mitjanes del Districte. Hi ha 29 escoles d'internat per als fills dels coljosians criadors de cérvols i que fan una vida nòmada durant tot l'hivern a l'interior de la tundra. Aquests joves reben una educació completa per compte de l'Estat.

El Districte té 11 biblioteques, 13 isbas sales de lectura i **11** txumas **roges (centres culturals dels coljosos transhumants dedicats a la cria de cérvols a la tundra). En les poblacions obreres i en els coljosos funcionen centrals de ràdio, instal.lacions permanents i ambulants de cinema, clubs i cases de cultura. Uns 250 metges i practicants tenen cura de la salut de la població neneta en hospitals, policlíniques i petites cases de maternitat.**

En el Districte s'han fundat 26 coljosos i llurs riqueses creixen constantment. Per exemple, el coljós Jarp (Aurora boreal) posseeix més de 10.000 cérvols i ven anualment més de 300 tones de peix d'alta qualitat a les fàbriques de conserves. Només la venda de pells valuoses produeix al coljós desenes de milers de rubles cada any.

Sota el Poder soviètic s'han creat els quadres nacionals. El poble nenet té actualment la seva pròpia intel.lectualitat sorgida de les masses populars.

Toda la vida econòmica i cultural del Districte és dirigida pels Sòviets de diputats dels treballadors. Hi ha 24 Sòviets: 4 de districte, un urbà i 19 de rurals i de poblat. Entre els diputats al Sòviet del Districte figura Rena Batmanova, metge-cap de l'hospital de Narian Mar, que ha fet els seus estudis a Leningrad. Com a diputat treballa amb daler i perseverança en el compliment dels encàrrecs dels seus electors, participa en l'organització de noves institucions científiques i porta a cap un ampli treball de divulgació científica, sanitària i profilàctica entre la població; F. Jilma, director de l'escola de set cursos, diputat al Sòviet del districte de Bolxezemelsqui, presideix la Comissió escolar del Sòviet. Per iniciativa seva es construeix actualment al centre del Districte una gran escola amb internat.

Els diputats als Sòviets, filles i fills fidels del poble nenet, hi estan vinculats directament per llur treball i pensament. Es que podria ésser d'una altra manera? El Poder dels Sòviets ha permès que Clavdia Vilca, filla de peons, s'eduqui i avui la zootècnica Vilca, diputat d'un Sòviet de la tundra, aplica els seus coneixements en el coljós natal. Ivan Sedev, fill d'un pescador, ha arribat a ésser vicepresident del Comitè Executiu del Sòviet del Districte.

Tots aquests progressos no són producte de la casualitat. S'han assolit perquè el règim soviètic ha assegurat a tots els pobles de la U. R. S. S. igualtat jurídica completa i la possibilitat de desenvolupar-se sense entrebancs. El lliure poble nenet participa amb orgull i alegria a l'enorme treball creador que bull avui a tot el País dels Sòviets.

"Levés avant le jour"

Un gran film sobre la guerra d'Espanya

A començaments del 1939, van entrar a França procedents de les Brigades Internacionals 600 mutilats francesos, dels quals no resten actualment més enllà de 120.

Per cridar el poble de París a fer pressió perquè aquests mutilats obtinguin l'ajut oficial de llur Govern, l'**Association des Anciens Volontaires Français en Espagne Républicaine** organitzà dissabte passat, a la sala Pleyel, una sessió de cinema en la qual es passà l'únic film verídic sobre la nostra guerra : **« Levés avant le jour. »**

Amb aquest motiu es va reunir a la Pleyel una gran gernació de francesos i espanyols que omplí la sala de gom a gom i que demostra l'agraiment dels nostres dos pobles per uns voluntaris que ho van deixar tot per venir a lluitar a les nostres trinxeres per una independència i una llibertat que no eren pas la causa exclusiva dels nostres pobles, tal i com els esdeveniments de la segona guerra mundial han demostrat abastament després.

Foren molts els francesos i espanyols que no van poder tenir entrada a la sala Pleyel.

* * *

Per tal que tots aquells que no han pogut veure aquest film a la glòria dels combatents d'Espanya ho puguin fer abans de passar-lo fora de París, el dissabte dia 23 d'aquest mes es passarà a la Maison des Syndicats, 33, rue de la Grange-aux-Belles, métro Colonel-Fabien, a dos quarts de nou del vespre.

Es tracta, a més, d'una vetllada en commemoració de les jornades revolucionàries de l'octubre del 1934 a Espanya.

Hi haurà ball fins a la matinada.

Les activitats i l'obra dels Sindicats de la Unió Soviètica

Activistes

Més de 7.500.000 membres dels Sindicats participen directament en la vida sindical com a organitzadors de grups sindicals, com a membres de comitès de fàbrica, en les diverses comissions de salaris, racionalització, invents, etc.

Actuació de les dones

En les darreres assemblees, en els anys 1946 i 1947 i en les eleccions celebrades pels membres dels Sindicats, 251.000 dones entraren a formar part dels comitès locals i fabrils.

Contractes col.lectius

Ha acabat recentment el registre de contractes col.lectius subscrits entre els Sindicats i les administracions de les empreses industrials, dels transports i de la construcció. Les assemblees generals dedicades a la discussió dels projectes de contracte es desenvoluparen a través d'una gran activitat dels membres dels Sindicats. Segons dades de 56 Comitès centrals de Sindicats, en discutir-se els projectes de contractes es varen presentar més de 425.000 proposicions, de les quals més de la meitat eren per a millorar el treball i la seva organització.

Protecció de la mà d'obra

Les empreses soviètiques compten amb centenars de milers d'inspectors socials de protecció de la mà d'obra, els quals juguen un paper importantíssim, tant amb relació a la millora de les condicions de treball com en l'esforç per a disminuir el nombre d'accidents i per implantar en la indústria mesures profilàctiques.

Centres culturals en el Dombas

Abans la guerra, en les mines de la conca del Dònets, funcionaven 25 palaus de la cultura, 346 clubs, 965 recons de cultura, 138 instal.lacions de cinema, 89 centrals de ràdio i 393 biblioteques amb un dipòsit de 1.456.000 volums. Tots aquests organismes culturals foren saquejats i destruïts pels invasors hitlerians en la guerra passada. Ara, en escaure's els tres anys i mig de l'alliberament del Dombas, els Sindicats hullers ja tenen novament 17 palaus de la cultura, 349 clubs, 689 recons de cultura i 126 biblioteques. Continua ampliant-se la xarxa de centres culturals per als miners del Dombas.

Institucions culturals

Els Sindicats compten amb més de 7.000 cases de la cultura i clubs i 50.000 recons de cultura, que són habitacions de repòs cultural en les empreses i institucions. Els primers palaus de la cultura de la U.R.S.S. es construïren a Leningrad en complir-se el desè aniversari de la gran Revolució d'Octubre el 1927, entre ells la Casa de la Cultura del barri de Viborg. Prop de 5.000 persones visiten diàriament aquests centres de cultura. Escolten concerts, assisteixen a espectacles teatrals o a la projecció de noves pel.lícules, utilitzen llibres de la biblioteca, escolten conferències, etc.

Educació sindical

Per a elevar el nivell teòric i ideològic dels treballadors sindicals el Consell Central dels Sindicats de la U.R.S.S. han fundat 6 escoles de capacitació sindical, en les quals estudien més de 1.000 persones.

Dimarts dels estajanovistes

S'han celebrat més de quaranta dimarts dels estajanovistes a iniciativa del periòdic « Trud », òrgan dels Sindicats soviètics. Cada dimarts, la redacció de « Trud », amb les organitzacions del Partit, sindicals i econòmiques, efectua entrevistes en diferents ciutats de la Unió Soviètica d'innovadors dels mètodes de treball amb llurs companys de professió. Els treballadors, encarregats, tècnics, caps de taller i estajanovistes expliquen llurs experiències sobre l'organització i mètodes de treball i com han assolit un alt nivell de producció. Conferències d'aquesta mateixa naturalesa les donen, torners, teixidors, paletes, foneadors d'alts forns, minaires, etc. Aquestes reunions desperten un extraordinari interès i els textos de les conferències es reprodueixen amb el retrat del seu autor en el periòdic « Trud ».

Biblioteques

En la xarxa general de biblioteques de la Unió Soviètica ocupen un lloc d'importància les biblioteques sindicals, les quals posseeixen 27.000.000 de volums. Les biblioteques sindicals estan instal.lades a les mateixes empreses o en els clubs i cada any circulen de 50.000.000 a 60.000.000 de llibres.

Pressupost del comitè sindical d'una fàbrica

El pressupost del comitè sindical de la fàbrica d'automòbils « Stalin », de Moscú, ascendeix a 21.000.000 de rubles. Una part d'aquests diners s'utilitzen per a l'adquisició en cases de repòs i balnearis de places per a 2.000 obrers. Amb diners del comitè de la fàbrica es manté un sanatori profilàctic, en el qual els obrers que tenen una dèbil salut descansen i gaudeixen d'una sobrealimentació, tractament mèdic, etc. Al campament de pioners s'hi envia 2.000 escolars. El comitè de la fàbrica inverteix grans sumes en mesures de caràcter cultural, particularment per elevar l'especialització i el nivell d'instrucció general dels obrers i enginyers de la fàbrica. En els cursos de nit hi estudien diversos milers de treballadors.

Gasos asfixiants contra el poble grec

Els èxits de l'Exèrcit democràtic de Marcos enfurismen els botxins monàrquico-feixistes. Fracassats els propòsits d'anihilar l'exèrcit del poble, es preparen a cometre tota mena de crims per aconseguir-ho.

El dia 30 d'agost, el diari de Tsaldaris, « Vradyni », preconitzava una mesura veritablement monstruosa : la utilització de gasos asfixiants contra els demòcrates.

« Víctimes de falses teories de democràcia i de civilització, — diu el diari « Vradyni ». — nosaltres ens hem abstingut fins ara de servir-nos d'aquests mitjans. Prenem exemple dels anglesos i americans i exterminem sense pietat els guerrillers. Si haguéssim utilitzat els gasos asfixiants se'ns hauria acusat d'ésser cruels, és cert, però els guerrillers ja haurien estat destruïts. Encara hi som, però, a temps. Que el Govern no titubegi ni un sol minut. Cal que exterminem els guerrillers per tots els mitjans... »

Es de notar que els propietaris del diari « Vradyni » han donat en aquest monstruós editorial, el títol de « No ens queda altre remei », la qual cosa vol dir que són els propis governants d'Atenes que comencen a donar-se compte que ni l'ofensiva « general » contra l'Exèrcit democràtic, ni el bestial terrorisme feixista aplicat contra la població indefensa, no són prou per acabar amb la voluntat d'un poble disposat a defensar la seva llibertat i independència.

Els botxins del poble grec es preparen a posar en pràctica la recomanació que ells mateixos han suggerit des de les pàgines del diari « Vradyni ». La ràdio de la Grècia lliure acaba d'anunciar que un important carregament de substàncies tòxiques ha estat desembarcat al Pireu. El dia 11 de setembre, el general Quitrilaquis, cap del segon cos d'exèrcit monàrquico-feixista que opera en el districte de Castòria, reclamava d'una manera sistemàtica informes sobre la direcció del vent i la distribució de les tropes, i tot això per a llançar gasos asfixiants contra l'exèrcit democràtic.

Hom sap sobradament que Grècia no posseeix una indústria química i que, per tant, aquests gasos són subministrats al Govern Sòfulis-Tsaldaris per altres països. Millor dit, aquestes substàncies tòxiques les reben en virtut de la doctrina Truman !

Els gasos asfixiants contra un poble enamorat de la llibertat, heu's aci l'apoteosi de « l'ajut » americà a la desgraciada Grècia !

ELS BACUNINISTES EN ACCIO

Memòria sobre la insurrecció d'Espanya l'estiu del 1873

per Frederic ENGELS

Advertiment preliminar (1)

PER tal de facilitar la comprensió d'aquesta memòria, donarem abans unes quantes dades cronològiques. El 9 de febrer del 1873, el rei Amadeu, cansat ja de la corona d'Espanya, abdicà, amb la qual cosa ha estat el primer rei declarat en vaga. El dia 11 es proclamà la República. Immediatament després, a les províncies bascongades esclatà un nou aixecament carlí.

El 10 d'abril fou elegida una Assemblea Constituent que es reunì a començaments de juny i el dia 8 del mateix mes fou proclamada la República federal. El dia 11 es constituí un nou ministeri sota la presidència de Pi i Margall. Al mateix temps, fou elegida una Comissió encarregada de redactar el projecte de la nova Constitució, però en foren exclosos els republicans extremistes, els anomenats intransigents. Quan el 3 de juliol, en proclamar-se la nova Constitució, els intransigents van veure que no anava tan lluny com ells volien respecte la divisió d'Espanya en « Cantons independents », van provocar tot seguit aixecaments en algunes províncies. Entre el 5 i 11 de juliol, els intransigents van triomfar a Sevilla, Còrdova, Granada, Màlaga, Càdiz, Alcoi, Múrcia, Cartagena, València, etc., i instauraren en cadascuna d'aquestes ciutats un Govern cantonal independent. El 18 de juliol, Pi i Margall dimití i fou substituït per Salmeron, el qual llançà immediatament les tropes contra els insurrectes, els quals foren vençuts en pocs dies, després d'una dèbil resistència. El 26 de juliol, amb la caiguda de Càdiz, el poder del Govern quedava restaurat a tot Andalusia i gairebé al mateix temps foren sotmeses Múrcia i València, la darrera de les quals fou l'única que havia lluitat amb certa energia.

Només Cartagena va resistir. Aquest port militar, el més important d'Espanya, que havia caigut en poder dels sublevats junt amb la marina de guerra, estava defensat des de terra, ultra la muralla, per tretze fortins avançats i no era, per tant, massa fàcil de prendre. I com que el Govern es guardava prou bé de destruir la seva pròpia base naval, el « Cantó independent de Cartagena » va viure fins el dia 11 de gener del 1874 en què capitulà; perquè en realitat era el millor que podia fer.

L'únic que ens interessa d'aquesta ignominiosa insurrecció són els actes encara més ignominiosos dels marquistes bacuninistes, les úniques coses que anem a explicar aci amb un cert detall, per tal de prevenir amb aquest exemple el món contemporani.

I

L'INFORME que la Comissió de La Haia acaba de publicar sobre l'Aliança secreta de Bacunin ha posat de relleu davant el món obrer els maneigs ocults, les malifetes i la buida fraseologia amb què es pretenia posar el moviment proletari al servei de la pretenciosa ambició i els fins egoistes d'uns quants genis incompresos. Al mateix temps, aquests megalòmans ens han donat a Espanya l'ocasió de conèixer també llur actuació revolucionària pràctica.

Vegem, doncs, de quina manera converteixen en fets llurs frases ultrarevolucionàries sobre l'anarquia i l'autonomia individual, sobre l'abolició de tota autoritat, especialment la de l'Estat, sobre l'emancipació immediata i completa dels obrers. Per fi ho podem fer ja, puix que ara tenim a la vista, a més de la informació dels periòdics sobre els esdeveniments d'Espanya, l'informe enviat al Congrés de Ginebra per la nova Federació Madrilenya de la Internacional.

Com és sabut, en produir-se a Espanya l'escissió de la Internacional, van predominar els membres de l'Aliança secreta i que la majoria dels obrers espanyols va seguir-los. En proclamar-se la República, el febrer del 1873, els aliancistes espanyols es van trobar en una situació molt difícil. Espanya és un país industrialment molt endarrerit i, per consegüent, no es pot parlar encara d'una emancipació **immediata** i completa de la classe obrera. Per aquesta raó, Espanya ha de passar per diverses etapes prèvies de desenvolupament i treure's del davant tota una sèrie d'obstacles. La República donava l'ocasió d'escurçar en la mesura del possible aquestes etapes i d'esbotzar ràpidament aquests obstacles. Aquesta ocasió, però, només podia aprofitar-se gràcies a la intervenció **política** de la classe obrera espanyola. Així ho sentia la massa obrera, que pressionava per tot arreu perquè s'intervingués en els esdeveniments, perquè fos aprofitada l'ocasió d'actuar en comptes de deixar, com havia estat fet fins llavors, el camp lliure per a l'acció i les intrigues a les classes posseïdores. El Govern convocà eleccions per a les Corts Constituents. Quina era, doncs, la posició que la Internacional calia que adoptés ? Els dirigents bacuninistes es trobaven en una situació ben embolicada. La prolongació de la inactivitat política es feia cada dia més ridícula i més insostenible. Els obrers volien « fets ».

Per altra banda, els aliancistes feia anys que venien predicant que no s'havia d'intervenir en cap revolució que no anés encaminada a l'emancipació immediata i completa de la classe obrera; que emprendre tant se val l'acció política implicava el reconeixement de l'Estat, el gran principi del mal; i, que per tant, i molt especialment, la participació en qualsevol mena d'eleccions era un crim que mereixia la pena de mort.

L'esmentat informe de Madrid ens diu com van sortir d'aquest carreró sense sortida :

« Els mateixos que havien repudiat els acords de La Haia sobre l'actitud política de la classe obrera i trepitjat els Estatuts de l'Associació, amb la qual cosa han portat l'escissió, la discòrdia i el desordre dintre la Internacional a Espanya; els mateixos que tenien el desvergonyiment de presentar-nos als ulls dels obrers com uns arribistes ambiciosos que, amb el pretext de dur la classe obrera al Poder, volien entronitzar-se al Poder: els mateixos que es diuen autònoms, anarquistes revolucionaris, etc., s'han llançat en aquesta ocasió, amb el major zel, a fer política, però la pitjor de totes les polítiques : la política burgesa. No van treballar per conquistar el Poder polític per a la classe obrera — ben al contrari aborreixen aquesta idea —, sinó per a lliurar-lo a una part de la burgesia, formada per aventurers, ambiciosos i arribistes que es diuen ells mateixos republicans intransigents.

« Ja en vigílies de les eleccions generals a les Corts Constituents, els obrers de Barcelona, Alcoi i altres llocs van demanar que se'ls digués quina política els treballadors havien de seguir, tant en el terreny de la lluita parlamentària com en els altres. Amb aquest motiu, es van celebrar dos grans mítings, un a Barcelona i l'altre a Alcoi. En tots dos els aliancistes van lluitar amb totes llurs forces per impedir que fos definida l'actitud política que la Internacional — ben entès la d'ells ! — havia d'adoptar. En vista d'això es va acordar que **la Internacional, com a tal associació, no havia de desplegar cap activitat política, però que els internacionalistes podrien, personalment, obrar com creguessin convenient i adherir-se al partit que els semblés més bé, en virtut de llur famosa autonomia individual.**

Quin fou el resultat de l'aplicació d'una doctrina tan absurda ? Que la gran massa dels internacionalistes, àdhuc dels anarquistes, va prendre part a les eleccions sense programa, sense bandera, sense candidats propis, amb la qual cosa van contribuir a què sortissin triomfants gairebé exclusivament els candidats republicans burgesos. Només van asseure's als escons del Parlament dos o tres obrers, homes sense cap mena de representació, que no van aixecar la veu ni una sola vegada en defensa dels interessos de la nostra classe i que votaven tranquil.lament totes les proposicions reaccionàries de la majoria. »

L' « abstencionisme polític » bacuninista condueix a això. En temps de pau, quan el proletariat sap per endavant que aconseguirà portar com a màxim uns quants diputats al Parlament i que l'obtenció d'una majoria parlamentària li està vedada completament, tal vegada s'arribarà a convèncer els obrers en algun que altre lloc que quedar-se a casa quan hi ha eleccions és tot una actuació revolucionària i que cal, en lloc d'atacar l'Estat concret en el qual vivim i que ens oprimeix, atacar l'Estat en abstracte, que no existeix enlloc i que, per tant, no pot defensar-se. Aquest és un procediment magnífic de fer el revolucionari, característic de gent que els cau fàcilment l'ànima als peus. I el punt fins al qual es troben els dirigents aliancistes espanyols entre aquesta mena de gent ho demostra amb tots els detalls l'escrit que hem citat més amunt sobre l'Aliança.

Però tan aviat com els esdeveniments empenyen el proletariat i el col.loquen en primer pla, l'abstencionisme es converteix en una beneiteria palpable i la intervenció activa de la classe obrera és una necessitat que cal admetre. I aquest fou el cas d'Espanya. L'abdicació d'Amadeu havia desplaçat els monàrquics radicals del Poder i de la possibilitat de recobrar-lo; els alfonsins estaven, de moment, més impossibilitats encara; els carlins preferien, com gairebé sempre, la guerra civil a la lluita electoral. Tots aquests partits es van abstenir segons el costum espanyol; només van prendre part a les eleccions els republicans federals, dividits en dos bàndols, i la massa obrera.

Atesa l'enorme influència que el nom de la Internacional exercia encara en aquell temps sobre els obrers d'Espanya i atesa l'excel.lent organització que, almenys per als fins pràctics, la Secció espanyola conservava encara, era segur que pels districtes fabrils de Catalunya, a València, a les ciutats d'Andalusia, etc., haurien triomfat d'una manera brillant tots els candidats presentats i mantinguts per la Internacional i s'hauria dut a les Corts una minoria prou forta per a decidir en les votacions entre els dos bàndols republicans. Els obrers ho sentien; sentien que havia arribat l'hora de posar en joc llur potent organització, puix que aquell temps encara no era. Però els senyors dirigents de l'escola bacuninista havien predicat per espai de tant de temps l'evangeli de l'abstencionisme incondicional, que no podien fer tot d'una marxa enrera. Per això van inventar aquella lamentable sortida consistent a fer que la Internacional s'abstingués com a col.lectivitat, però deixant els seus afiliats en llibertat de votar individualment **com els plagués.**

La conseqüència d'aquesta declaració de fallida política fou que els obrers, com passa sempre en aquests casos, votessin la gent que se les donava de més radical : els intransigents. I que, sentint-se amb això més o menys responsables dels actes posteriors de llurs elegits, acabessin embolicats en llur actuació.

II

ELS aliancistes no podien persistir en la ridícula situació en la qual s'havien col.locat amb llur astuta política electoral, a menys de voler engegar per portes llur direcció de la Internacional a Espanya. Els calia fer veure, almenys, que feien alguna cosa. I llur pal de salvament fou la **vaga general.**

En el programa bacuninista, la vaga general és la palanca destinada a desfermar la revolució social. Un bon matí, els obrers de tots els gremis d'un país i fins de tot el món deixen tot d'una el treball i, en quatre setmanes com a màxim, obliguen les classes possessores a donar-se per vençudes o a llançar-se contra els obrers, amb la qual cosa els donen el dret a defensar-se i a enderrocar, aprofitant l'ocasió, tota la vella organització social. La idea és ben lluny d'ésser nova. Els socialistes francesos primer i després els belgues, s'han cansat de muntar, d'ençà del 1848, aquest palafrè que és, no obstant, pel seu origen, un cavall de raça anglesa. Durant el ràpid i intens auge del cartisme entre els obrers britànics, que seguí la crisi del 1837, es predicà, ja el 1839, el « mes sant », la vaga en l'escala nacional (2) i la idea va tenir tanta ressonància, que els obrers fabrils del nord d'Anglaterra van intentar posar-la en pràctica el juliol del 1842. En el Congrés dels aliancistes celebrat a Ginebra el dia 1 de setembre del 1873, també va tenir un gran paper la vaga general, per bé que es va reconèixer per part de tothom que calia per això una organització perfecta i una caixa ben plena. I aci rau el nus de la qüestió. En primer lloc, els Governs, sobretot si se'ls deixa envalentonar amb l'abstencionisme polític, mai no permetran a l'organització ni a les caixes dels obrers d'arribar tan lluny. I per altra banda, els esdeveniments polítics i els abusos de les classes governants facilitaran l'emancipació dels obrers molt abans que el proletariat hagi arribat a reunir aquesta organització ideal i aquest enorme fons de reserva. Si disposés, però, de totes dues coses, no li caldria pas donar la volta de la vaga general per arribar a la fi.

Ningú que conegui una mica l'engranatge ocult de l'Aliança no pot dubtar que la proposició d'aplicar aquest ben experimentat procediment va sortir del centre suís. Doncs, bé : els dirigents espanyols van trobar d'aquesta manera una sortida per fer quelcom sense tornar-se de cop i volta « polítics » i s'hi van lliurar encantats. Per tot arreu foren predicats els efectes miraculosos de la vaga general i es féu tot seguit els possibles per a començar-la a Barcelona i Alcoi.

Mentre, la situació política anava acostant-se cada cop més de pressa a una crisi. Els vells republicans federals que s'ho menjaven tot, Castelar i comparses, es posaren a tremolar davant el moviment que els ultrapassava i no van tenir altre remei que cedir el Poder a Pi i Margall, que intentava una transacció amb els intransigents. De tots els republicans oficials, Pi i Margall era l'únic socialista, l'únic que comprenia la necessitat que la República recolzés en els obrers. Per això no tardà a presentar un programa de mesures socials d'immediata aplicació, les quals no solament eren avantatjoses per als obrers, ans bé per llurs efectes havien d'empènyer necessàriament cap a altres avenços i, d'aquesta manera, posar almenys en marxa la reforma social.

Però els internacionalistes bacuninians, que tenen el deure de rebutjar fins i tot les mesures més revolucionàries quan aquestes arrenquen de l' « Estat » preferien recolzar els intransigents extravagants que no pas un ministre. Les negociacions de Pi amb els intransigents es prolongaven; els intransigents començaven a perdre la paciència; els més fogosos d'entre ells van començar a encendre l'aixecament cantonal a Andalusia. Havia arribat l'hora que els dirigents de l'Aliança actuessin també si no volien veure's obligats a seguir marxant enganxats a la cua dels intransigents burgesos. En vista d'això, van decretar la vaga general.

(Seguirà.)

(1) Aquesta sèrie d'articles d'Engels, titulada « Els bacuninistes en acció », fou publicada en tres números del periòdic « Volksstaat » (« L'Estat del Poble ») a finals d'octubre i començaments de novembre del 1873. L'advertiment preliminar fou escrit el 1894. (N. de la R.)

(2) Vegeu Engels : « Lage der Arbeitender in England » (« Situació de la classe obrera a Anglaterra »), segona edició, pàgina 234.

(c) Ministerio de Cultura 2005

L'exemple heroic dels comunistes

José GOMEZ GAYOSO, dirigent del P. C. d'E. a Galícia

greument ferit, salvatgement torturat i presoner a la Corunya,

escriu una carta que és una prova de tremp revolucionari, d'abnegaciò dels comunistes i d'amor al Partit, al poble i a la pàtria trossejada pel règim de Franco

« La Corunya, 6 de setembre del 1948.

Estimada Conxa :

Avui, al cap de cinc anys, t'escric. Tanmateix ho faig en una situació poc envejable. Ho faig amb un esforç sobrehumà, per tal com tinc les mans desfetes. Porto a Espanya quatre anys i mig. Els millors de ma vida. D'ençà que la direcció del Partit em concedí l'honor de venir a lluitar a l'interior, el meu més gran anhel era el de veure arribar el moment de trepitjar terra espanyola. En aquests quatre anys i mig, he fet tot el que he pogut per complir amb els meus deures de comunista. Els dos darrers anys he dirigit l'organització de Galícia. En aquest lloc vaig caure el dia 11 de juliol a la Corunya. Fou a conseqüència de la traïció d'un canalla que era ajudant del company Antonio Seoane, cap de l'Exèrcit Guerriller de Galícia. Aquest fou detingut el dia 10. Jo havia de veure'm amb ell el dia 11 i, en arribar a casa seva, fou la policia la que m'obrí la porta pistola en mà. Vaig poder arrencar a córrer escales avall i, en aquest moment, per l'ull de l'escala van fer foc i la bala em va entrar pel pols i em sortí per un ull. Amb tot i això vaig poder fugir, però a migdia, amb la roba xopa de sang, van poder caçar-me, gairebé una hora després. La meva desgràcia fou que en rebre el tret, caigui donant voltes escales avall i en recobrar el coneixement no vaig trobar la pistola, car altrament no m'haurien agafat pas viu. Em van portar a la caserna de la Guàrdia Civil, però com que en agafar-me vaig moure un escàndol al carrer i milers de persones van presenciar el fet i van veure el meu estat, van temir por que em moris a la caserna i, poc després, em van dur a l'Hospital de la Caritat.

Tot just vaig arribar a l'hospital, sense ni haver començat a fer-me la primera intervenció damunt la taula d'operacions, els de la Brigadeta de la Guàrdia civil van començar a interrogar-me. Al cap de poques hores m'operaven i em buidaven l'ull esquerre. Em van tancar en una sala sol, amb dos guàrdies al costat i quatre pels passadissos dia i nit i amb cadenes van lligar-me els peus als barrots del llit. Estava lligat també de mans i no em treien les manilles ni per a menjar. Així vaig estar onze dies. Allà, des del director fins al practicant, van fer allò que el cap de la Guàrdia civil manava. Encara a mig guarir i havent-me de dur entre dos, puix que les cames no m'aguantaven, em van traslladar a la caserna de la Guàrdia civil i aquella mateixa nit van començar els « interrogatoris ». Voldria callar, perquè es tracta de mi, però no ho puc fer. El que han fet amb Seoane i jo és quelcom difícil de relatar. Només et diré que és preferible morir mil vegades que allò que han fet amb nosaltres. Quan vaig sortir del calabòs el primer de setembre, era un esquelet. El dia de la meva detenció pesava 73 quilos i en peso 48. Tinc l'intestí i l'estòmac destroçats i els pulmons no paren de vomitar sang. Les mans, només ara, amb enorme dificultat puc agafar la ploma. En fi, els quatre anys i mig que han trigat a agafar-me els tenia rabiosos i molt més que caient el secretari general del Partit a Galícia i el cap de Guerrilles, el cap d'un mes i mig tot el que han agafat ha estat 11 comunistes. Els enfurisma encara més que als sis dies de la nostra detenció s'inicià una ofensiva guerrillera i van començar a caure feixistes i cremar centres de la Falange i els Ajuntaments de Abegondo i Moeche (Corunya) i un a Orense. Com veus, Conxi, quan coneixia aquests fets, es suportaven fins i tot amb alegria les bastonades i tortures, en saber que els nostres valents guerrillers responien com calia i, que fins i tot havent caigut nosaltres, amb llurs accions ens volien dir que ja podien marxar sols, que res ni ningú no podrà acabar amb ells ni amb el Partit.

Actualment, d'ençà que vaig sortir del calabòs el primer de setembre i vaig passar a semi-isolament, però que em permet de sortir dues hores al pati — els del nostre grup completament sols — començo a referme una mica. Els companys que estan amb mi són els que s'esforcen a tenir cura de mi, puix que com que no tinc ningú de família, no rebo del carrer ni una cigarreta.

El nostre cas l'acceleren. Tenen una pressa enorme per liquidar-nos. Càlculo que no ens lliurarem, almenys Seoane i jo, de dues o tres penes de mort. I per a primers de novembre ens volen tenir ja sota terra.

Per això et dono els noms :

José GOMEZ GAYOSO, mestre nacional ; Antonio SEOANE, obrer ; Juan ROMERO RAMOS, obrer; José BARTRINA, metge ; José RAMON DIAZ, sastre ; José RODRIGUEZ CAMPOS, obrer ; Juan MARTINEZ, pagès. Hi ha també quatre dones que s'han portat magníficament i a les quals no han arrencat ni una sola paraula. Sòn Maria BLASQUEZ, obrera, a la qual van foradar l'estòmac d'un tret i que encara avui, a la presò, no li han tret la bala; Clementina GALLEGO, que està gairebé paralítica d'una cama; Carmen OROZCO, mestressa nacional, en greu estat, amb una lesió cardíaca, i Josefina GONZALEZ CUDEIRO.

Actualment, la nostra situació ha variat, pel fet que almenys estem plegats tres en cada cel.la i que els que tenen família poden rebre menjar del carrer. Per la resta, els vuit encartats del nostre procés estem completament isolats dels altres 250 presos polítics. Temen la influència que poguem exercir damunt d'ells. Per altra banda, han iniciat una tasca criminal de provocació en posar entre el nostre grup un policia que tractava de sorprendre els companys inexperts i sobretot de fomentar la discòrdia entre nosaltres perquè en el Consell de guerra ens presentéssim dividits. A més s'inclourà en el nostre procés, per a desprestigiar el Partit i el moviment de resistència, dos o tres provocadors, elements degenerats que es dedicaven a robar i a atracar. Saben prou bé l'expectació que la nostra caiguda va produir; saben que els comunistes no aniran al Consell de guerra en plà de ploraneres i treballen en moltes direccions per minar la moral i el tremp dels menys forjats.

Ara hi ha un gros embolic. Ens van obligar d'anar tots a missa. Seoane i jo ens hi vam negar. Llavors ens van obligar a pujar i romandre drets en formació al lloc on es celebrava. Ens vam negar a agenollar-nos. El director ens amenaça i en aquesta situació de maniobres i de pressions estem. Les ordres que s'han rebut a la presó són draconianes. Els mateixos funcionaris que fa vint anys que hi són diuen que no recorden una cosa semblant. La Guàrdia civil volia que la nostra vigilància a l'interior fos feta pels de la Brigadeta, puix que no es fiaven del personal de Presons.

Bé, Conxi, ara vull entrar en el fons polític de les causes i derivacions d'aquest cop. Els comunistes no podem conformar-nos amb lamentar els revessos ni tampoc amb el fet que hàgim sabut portar-nos davant de l'enemic tal com era la nostra obligació.

Per altra banda, la resta de la direcció segueix en llibertat i el Partit que hi havia no ha estat afectat. El mateix les Agrupacions Guerrilleres. El cop ha estat dur, però confio que en poc temps, amb un esforç dels companys de direcció que han quedat, i treient les degudes experiències, Galícia seguirà ocupant el lloc que li correspon en la lluita contra el franquisme. No cal dir que pots assabentar la direcció del Partit que, fora el canalla que lliurà Seoane, no s'ha donat un sol cas de traïció. Tots han resistit pallisses i tortures sense deixar anar res, malgrat que foren utilitzats tots els recursos, fins i tot el subornament. De mi només et puc dir una cosa : quan vaig venir cap ací et vaig dir que sabria ésser digne del meu títol de comunista i de la missió que m'era encarregada. He posat voluntat per donar tot el possible, he procurat que fos aplicada fidelment la línia política del nostre Burò i clavar al cervell de cada militant i en el seu cor l'amor pels nostres dirigents i, principalment, per la nostra estimada companya Dolores. Estic segur que mai no s'ha dubtat de la meva fidelitat al Burò i a Dolores. Podeu estar segurs de la meva fermesa quan vaig caure en mans de l'enemic. I aquesta serà la meva actitud fins a la mort. Jo no em dono per satisfet i et juro que alguns moments em deia jo mateix, m'ho dic dia i nit, que cent vides que tingués les donaria abans que els meus companys, els meus dirigents, tu i els meus fills, poguessin dir, no ja que he estat un covard, sinò que he tingut una vacil.lació o claudicació.

La meva fidelitat a la direcció del Partit i a la seva línia política, la meva increbantable voluntat que per damunt de tot es mantingui ben alta i neta la bandera del Partit. Vull, si les meves forces ho permeten, deixar una carta per a la companya Dolores. Ella ha estat, no solament el cap estimat, la que m'educà en la fermesa i fidelitat als principis del marxisme-leninisme. Ella, Conxi, ha estat la que m'ha donat forces i ànim per aguantar les tortures. Moltes vegades, quan creia tornar-me boig, em deia jo mateix en el meu interior : « **Dolores ha dit que als comunistes se'ls pot trencar, però no pas doblegar.** » I no em van doblegar. Com tampoc, almenys fins ara, no han doblegat els altres companys que van caure.

Tinc poques forces i les he d'utilitzar al màxim, puix que és ara quan s'intenta que homes que han aguantat amb valentia les tortures es converteixin en claudicants quan arribarà l'hora del Consell de guerra amb promeses de salvar-los la vida. I la formació política debilíssima de la majoria per un costat, i les pressions dels nostres enemics per altre, els fan vacil.lar. Comprendràs que la bandera del Partit cal que surti amb glòria. Treballo i treballaré sense descans perquè sigui així. Responc de mi, però cal aconseguir que la majoria es comporti així.

I ara, Conxi meva, quelcom nostre. Tal vegada aquesta serà la darrera. Tu ets una comunista i com a tal has d'acollir la meva caiguda, com la d'un combatent que va caure en el camp de batalla. Abans que jo han caigut d'altres que valien infinitament més. Saps amb quina alegria i orgull vaig rebre la notícia que anava a sortir cap a Espanya. Aquesta alegria es centuplicà quan vaig arribar-hi. Que n'és de gran i de bonic el nostre poble ! Quan es treballa amb tenacitat i honradesa s'aconsegueixen meravelles. Només tinc una pena : que per la meva poca capacitat i pels meus propis defectes no hagi pogut fer més. Perquè en cada cor d'espanyol crema l'odi envers aquesta canalla. Comprendràs clarament la raó perquè no t'havia escrit mai. Amb tot us he tingut sempre presents en el meu cor. Han passat una pila d'anys d'ençà que ens vam separar. Tant se val el rumb de la teva vida, el considero encertat, sempre i quan hagis estat la comunista que jo havia conegut. Jo he procurat complir la promesa que et vaig fer que mai cap actitud o acció denigrant no tacarà la meva condició militant de comunista. Aquest és l'únic testament que deixo al nostre fill. Et demano que quan tindrà l'edat de comprendre-ho mantinguis viva en la seva memòria el seu record. Et demano, t'ho suplico, que l'eduquis com jo voldria, perquè ell sigui un comunista fidel i honrat com ho fou el seu pare. Ensenya-li l'amor al poble, als treballadors, a Espanya, la pàtria estimada per la qual el seu pare donà la vida. Educa'l en el respecte i amor als dirigents del gloriòs Partit Comunista d'Espanya, a la nostra companya Pasionaria. Aquest és el meu darrer prec a tu, la muller i la companya. Estic segur, perquè et conec, perquè sé allò que hi ha d'honradesa política en tu, que ho compliràs. I respecte tu, només dues paraules : si no ho has fet ja, refés la vida. Encara ets jove. Però que res, ni fins i tot els més forts sentiments personals, no et separin mai del recte camí que vas emprendre en ingressar al Partit. Això per damunt de tot. Et desitjo amb tota la meva ànima que gaudeixis de la felicitat que jo no he sabut o no he pogut donar-te. Allunya l'abans possible del teu pensament el meu record com a marit i si penses en mi fes-ho com a company. No vull que sofreixis per mi. Abastar un bé tan preciós com és l'alliberament de la nostra pàtria exigeix molts sacrificis. Que ara m'ha tocat a mi ? Paciència i fermesa ! A la bretxa resten milers de comunistes, resta el poble pel qual has de treballar i lluitar incansablement. Solament vull demanar-te una cosa. Si hi els encara a temps, que m'enviïs una fotografia de Pepito i teva. En tenia una, però fa dos anys que la policia me la va prendre. Vull veure, per darrera vegada, encara que només sigui en fotografia, el meu fill i també tu. També si és possible enviar-me alguns diners per a fer front a les necessitats més elementals en aquest mes o mes i mig que em pot quedar. Haurien d'ésser per gir telegràfic. No he volgut apel.lar a la teva família, ni a ningú de la meva, per por que no es posin amb ells.

I acabo. Porto quatre dies amb aquesta i no puc més. Podria contar-te moltes coses i si puc te n'escriuré una altra. Em cal aprofitar bé cada moment i són moltes les que he d'escriure, meves i d'altres. I ara en vull deixar una per a la nostra Dolores i per altres militants del Partit i guerrillers.

Per què acomiadaments ? Que siguis molt feliç, tant com jo hauria volgut fer-te i saps que volia que ho fossis. Dóna al nostre fill el darrer petó del seu pare i per a tu, Conxi, l'amor etern del teu Pepe.

José Gómez Gayoso, Presò Provincial, Primera Galeria, Cel.la 4. La Corunya.

Si m'escrius, fes-ho per avió, certificada i urgent.

Una forta abraçada per a Blas, Marinello, Fabio, Monguito i altres companys cubans i espanyols. »

El franquisme és pervers fins i tot en la seva criminalitat

« **La Vanguardia** » ens assabenta que el dia 24 de setembre proppassat va celebrar-se un acte franquista a la Presò « Model » de Barcelona.

Es tracta, ni menys, ni més, d'una invitació feta als fills dels empresonats a entrar a la presò a visitar llurs pares.

Segons la mateixa informació, elaborada d'acord amb els mètodes més refinats dels feixisme i del jesuïtisme, **els nens van dinar a la presò i el « governador » els va obsequiar amb un berenar.**

Sovint hem hagut de parlar del grau de cinisme, de refinament en els mètodes de tortura física i moral que el franquisme aplica als que en són les seves víctimes directes i indirectes.

« **La Vanguardia** » ens assabenta, però, d'una nova modalitat de tortura, com és la de portar els fills dels presoners que el franquisme ha fet, al mateix lloc on llurs pares són turmentats.

Invitem els nostres lectors a considerar el nivell de perversió, a més del de criminalitat, que es necessita haver adquirit per a rabejar-se en el plaer de contemplar les mirades dels nens esglaïades en ésser conduïts pels passadissos ombrivols de la « Model » i sentir el grinyolar de les pesades reixes de ferro que s'obren i es tanquen a llur pas.

Invitem a fer un petit esforç per a endevinar la impressió, per a tots inesborrable, que haurà quedat en les consciències dels infants en veure llurs pares sortir de les cel.les i, arrenglerats, conduïts fins al pati de la presò.

Invitem a observar l'estat d'ànim d'aquelles criatures, quan llurs pares els hauran dit :

« Mira : aquell que camina amb crosses, li han esclafat els turmells amb unes grapes de ferro. »

« I aquell altre, té la cara feta malbé per haver-la-hi fuetejat amb un vit de bou. »

« I aquell altre d'allà, tot sol, s'ha tornat boig degut als turments que li van aplicar durant dies i dies. »

I així un altre, i un altre, i un altre...

I a més, la reflexió que els petits infants s'hauran fet en veure llurs pares nafrats fisicament i moralment i haver-los de deixar exposats als mateixos perills.

Els elements franquistes, però, amb una tal « cerimònia », perseguien uns objectius.

Allà es trobaven el Baeza Alegría, « **governador de la provincia** », que no signa rebuts de les quantitats que exigeix que li siguin lliurades ; el Fernando Arnao, ladre que fa de « director » de la « Model » ; els frares amb ànima del Loiola que mai no manquen entre una tal delinqüència i altres jerarques del règim de vilipendi i de crim que Franco regenta.

Els objectius eren el presentar davant dels nens una imatge deformada del pare que ells han conegut en la llar; del pare al qual havien estimat i estimen; del pare que ho ha sacrificat tot per a portar-los pa a la taula i una joguina un dia assenyalat. Amb aquesta imatge, el nen creix odiant qui li ha arrabassat el pare del seu costat, es fa combatiu, atreu a la seva opinió amics i companys de l'escola, del passeig i més tard del treball. Així, l'onada d'odi al franquisme s'eixampla i esdevé amenaçant contra el règim.

Al franquisme li cal deformar la imatge del pare honrat davant dels ulls del seu fill. Es un mitjà per a deformar la consciència dels infants per mitjà d'una tortura d'un refinament sense parió.

I heu's ací un procediment. Portar-lo a la presò. Dir-li que el seu pare ha delinquit. Que per això es troba entre altres delinqüents que amb ell han defensat la República i que han lluitat per una Catalunya lliure. Que el culpable de no tenir-lo al costat és el seu pare mateix i els amics que es troben amb ell o fugitius. Que aquesta sera la seva sort si segueix el camí del seu pare, etc.

Aquest és el llenguatge que el falangisme criminal i jesuïtic utilitza quan parla amb els fills dels empresonats i perseguits, i que va utilitzar en la « cerimònia cristiana » que comentem de la « Model ».

Aquest mètode explica per ell sol com el franquisme ha retornat als mètodes repressius i coactius de l'Edat Mitjana, quan les penes capitals s'executaven a la plaça pública davant de les multitudes forçades a presenciar-ho per a « **escarment** ».

En aquest cas també la « invitació » als fills dels presos ha significat una exigència prop dels pares empresonats a la « Model » de Barcelona, per a « escarment » d'uns i altres.

El falangisme necessita d'aquesta mena d' « **espectacles** ». Necessita provocar motius per a la seva propaganda inspirada en els més baixos instints de criminalitat. Necessita usar de tots els recursos imaginables, per sàdics que siguin, en l'intent d'ofegar el clam popular contra el seu règim de terror que ja s'ha estès a totes les capes polítiques i socials del nostre poble.

I ho fa, com en el cas que denunciem, fins i tot al preu de la tortura moral dels innocents infants, com a complement de la tortura física i fins i tot de la mort d'aquells que més han estimat.

Una tal monstrositat, només pot concebre's en els cervells malaltissos per llur salvatgisme com són els dels jerarques de Falange.

Malgrat tot, l'odi del nostre poble al franquisme no té aturador, i prenformes més concretes cada dia. Odi popular que engendra combativitat. Odi fecund que relliga i relligarà cada dia més en un sol bloc totes les forces nacionals, democràtiques i republicanes per llançar-se contra el règim de Franco i Falange, per escmicolar-lo en mil bocins i per a posar al seu lloc un règim de justícia democràtica i de pau, en el qual tots els fills honrats de Catalunya i d'Espanya tota gaudiran de llibertat i avançaran pel camí del progrés permanent.

FEM-NOS TOTS DEFENSORS DELS 80 PATRIOTES AMENAÇATS!

« I el seu suport fonamental és l'aparell terrorista i la seva pràctica conseqüent és el terror, la monstruositat del qual augmenta en la mesura que la vida del règim perilla. » *(De la denúncia feta per Joan Comorera dels mètodes franquistes de tortura a la presò « Model » de Barcelona.)*

Ha arribat a les nostres mans un nou testimoni de la crueltat del règim terrorista de Franco. Tanmateix, del tremp indoblegable dels militants comunistes, malgrat el tracte del turment que el franquisme els aplica.

Es la carta de José Gómez Gayoso que els nostres lectors trobaran en aquesta mateixa pàgina, adreçada a la seva companya, resident a Cuba, on va deixar-la per anar a complir a l'interior del país amb el seu deure de patriota i de ciutadà demòcrata i republicà.

Gómez Gayoso forma part ja, avui, del gran estol de fills dels pobles hispànics, herois insubornables de la lluita contra Franco i la Falange.

Gómez Gayoso és un exponent magnífic de com els militants comunistes es mantenen fidels als principis de llur Partit, als interessos de llur classe i de llur poble, fins i tot en els moments suprems que llur vida està amenaçada per la imminència de l'acció del botxí.

La carta de Gómez Gayoso vé a renovar — si renovar-los calia en la consciència de tots — amb un accent agut ele contorne dels perills que amenacen els 80 patriotes catalans que es troben a la « Model » de Barcelona, a les portes d'un Consell de Guerra, sumaríssim, sense mitjans de defensa, i amb nombroses penes de mort decretades d'avantmà.

Vuitanta patriotes catalans, molts dels quals han retornat de l'exili al país, complint amb el mandat de llur Partit, fidels a les necessitats i exigències del nostre poble martiritzat i escarnit.

Quina lliçó de fe patriòtica, d'integritat democràtica i republicana, la d'aquests 80 patriotes catalans, la de tots els patriotes de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya caiguts sota les grapes sagnants del franquisme, quan tants renunciaments, tantes capitulacions i tantes traïcions es cometen !

Es incontestable que aquests exemples marquen com amb ferro roent en el cor generòs del nostre poble llur empremta d'abnegació i de sacrifici al servei de la pàtria.

Es innegable també que la història de la lluita que sostenim per la independència d'Espanya, per la causa democràtica i republicana, per l'alliberament social i nacional dels nostres pobles, registrarà uns tals exemples i els valorarà com es mereixen i que, també, anatematitzarà amb la duresa que cal els capituladors botiflers; els que per llur jerarquia institucional i política consenten passivament, sense protesta, i altres que fins i tot atien, la hipoteca de la independència del nostre país per les potències anglosaxones, imperialistes, incendiàries de guerres, sostenidores del terrorisme de Franco.

Hem de posar sense vacil.lacions el nostre pensament en les vides dels 80 patriotes catalans amenaçades en la « Model » de Barcelona, de les vides que es troben i es trobaran sempre en perill mortal si, malgrat tot, no destruïm el franquisme, premissa inexcusable per tal que acabi el seu règim de terror.

« El règim de Franco no ha canviat ni pot canviar », *ha afirmat el nostre secretari general. El règim de Franco, afegim, ha d'ésser destruït i esborrat del territori nacional i al seu lloc hem de restaurar un règim democràtic i republicà, fill de la voluntat sobirana dels pobles hispànics. Només així podrà acabar el terror. Solament així podrà retornar la pau que volem, que necessitem i que defensem.*

Per això han combatut i es troben en perill de mort els 80 patriotes catalans que hem d'arrencar de les mans del botxí !

Esperonats per llur exemple, cridem novament tots els patriotes catalans, tots els republicans espanyols, tots els demòcrates del món enter, a unir-nos en l'acció salvadora, a unir-nos en la condemna del franquisme, a unir-nos per retornar la pau i la independència, la democràcia i la República al nostre país.

Només així Espanya esdevindrà un país de llibertat i de progrés per als nostres pobles, de pau i de fraternitat per a tots els pobles de la terra.

Segueix la mobilització per salvar llurs vides

Els intel.lectuals i obrers romanesos protesten contra el terror franquista

Per iniciativa de la **Federació Nacional d'Ex Detinguts i Internats Antifeixistes** i de l'**Associació d'Ex Voluntaris Romanesos de l'Exèrcit Republicà Espanyol,** ha tingut lloc a Bucarest una important assemblea en el curs de la qual han estat condemnats els nous crims comesos pel règim franquista.

L'assemblea fou presidida pel professor Parhon, president del Presidium de la Gran Assemblea Nacional i hi participaren nombroses personalitats, entre les quals cal destacar els vicepresidents del Presidium, el procurador general de la República Popular Romanesa i els representants més destacats de la vida cultural i artística i del moviment obrer.

Per unanimitat, l'assemblea acordà enviar al secretari general de l'O.N.U. un telegrama reclamant que aquest organisme intervingui per tal de salvar la vida dels empresonats a Barcelona, Ocana, Bilbao, Albacete i altres presons franquistes.

« France-Espagne » participa a la campanya

Per iniciativa del Comitè Nacional de « France-Espagne », les seves seccions han començat la campanya a favor d'una Comissió Internacional Investigadora. En aquest sentit han començat ja a enviar un gran nombre de cartes al secretari general de l'O.N.U.

La col.laboració de « Solidaridad Espanola »

La Junta Central de « **Solidaridad Espanola** » ha començat una àmplia campanya de mobilització a favor de les víctimes del règim franquista, especialment per salva la vida dels 80 patriotes catalans de Barcelona, de José Satué i els seus companys i de José Gómez Gayoso i Antonio Seoane.

Al Sena

La Secció de l'A.R.A.C. del districte XI de París ha enviat una carta al President de la República francesa demanant-li que intervingui a favor dels 80 patriotes catalans.

Al mateix districte de París, el Centre Intersindical, en nom dels seus 20.000 afiliats ha escrit al President de la República francesa.

Els veïns dels districtes XI i XX de París han enviat 6 cartes amb unes 150 signatures a les autoritats de fet de Barcelona.

Els veïns del districte II han enviat una carta amb 42 signatures a l'alcalde de Barcelona.

La Secció de l'**Associació d'Ex-Combatents i Ferits** del districte III ha enviat una carta al Consolat de França a Barcelona.

Per una Comissió Internacional Investigadora

Segueix la campanya a favor de la constitució d'una Comissió Internacional Investigadora. Al districte I, els catalans i espanyols que hi viuen, pertanyents a diferents tendències polítiques, han enviat a l'O.N.U. una carta amb 16 signatures. Al mateix districte, els demòcrates francesos han enviat una altra carta a l'O.N.U.

Els veïns del districte II han enviat dues cartes amb 70 signatures al secretari general de l'O.N.U. demanant la formació d'una Comissió Internacional Investigadora.

Als districtes III, X, XI i XX de París, els demòcrates francesos han enviat una pila de cartes amb centenars de signatures a totes les delegacions a l'Assemblea general de les Nacions Unides i al secretari general de l'O.N.U. demanant que es constitueixi la Comissió Internacional Investigadora dels crims franquistes.

Peticions unitàries

Els compatriotes dels diferents pobles hispànics que viuen al districte XX de París i que pertanyen a diverses organitzacions i partits polítics, han enviat una carta al President del Govern de la República demanant-li que intervingui a favor dels 80 patriotes catalans i altres víctimes del franquisme i que amplií el Govern.

Un altre grup de compatriotes del mateix districte ha enviat una carta semblant al Cap del Govern de la República espanyola.

A la fàbrica « Saurer »

Els obrers d'aquesta fàbrica de Puteaux han enviat una carta a l'O.N.U. amb més de 1.000 signatures, reclamant la constitució d'una Comissió Internacional Investigadora.

A la « Société Française de Munitions, Gevelot »

Els obrers d'aquesta fàbrica instal.lada a Issy-les-Moulineaux (Sena) han enviat al capità general de Catalunya 9 cartes de protesta amb més de 300 signatures.

Els espanyols de diferents tendències polítiques que treballen a la mateixa fàbrica han escrit també una carta a l'O.N.U. en el mateix sentit.

Als Pirineus Orientals

El Sindicat de minaires de **Sahorre** ha enviat sengles cartes de protesta al bisbe i al Jutjat militar de Barcelona.

Els demòcrates francesos d'**Arles-sur-Tet** han enviat a les autoritats de fet de Barcelona diverses cartes de protesta amb més de 200 signatures.

A **Banyuls** s'han signat i enviat a Barcelona diverses cartes amb més de 100 signatures.

A **Prades**, els francesos antifranquistes han enviat diverses cartes amb més de 200 signatures al consol de França a Barcelona.

Al **Boulou** s'han signat diverses cartes amb unes 350 signatures adreçades al Tribunal militar, al Jutjat d'instrucció i al Consolat francès de Barcelona.

La mobilització a Perpinyà

Els demòcrates francesos de totes les ideologies han manifestat llur protesta contra els crims franquistes signant més de 70 cartes amb unes 3.600 signatures que han estat adreçades al Consolat francès de Barcelona.

Els catalans, sense distinció d'organització, segueixen signant les llistes que el Patronat Català de Defensa de les Víctimes del Franquisme adreça a l'O.N.U. S'han recollit ja més de 500 signatures de compatriotes i segueixen recollint-ne més.

El periòdic «**Travailleur Catalan**» ha publicat l'article del company Joan Comorera denunciant els crims franquistes a la presò « Model » de Barcelona.

Al Calvados

La Unió Local de Sindicats de **Lisieux**, la de **Medizon** i la de **Honfleur** han escrit cartes de protestas contra el terror franquista i demanant que intervinguin a favor dels 80 patriotes de Barcelona al ministre d'Afers estrangers de França, als ambaixadors de la Gran Bretanya i dels Estats Units i al secretari general de l'O.N.U.

A tot el departament s'han enviat una pila de cartes amb centenars de signatures de demòcrates francesos a l'alcalde i al bisbe de Barcelona i a la Capitania general de la quarta regió.

L'alcalde i els metges de Lisieux

L'alcalde d'aquesta localitat del Calvados, que és advocat i president del M.R.P., ha enviat una carta al Col.legi d'Advocats de Barcelona protestant contra els procediments terroristes de la « justícia » franquista.

Un nombrós grup de metges de Lisieux han escrit també en el mateix sentit al Col.legi de Metges de Barcelona.

A l'Aude

A **Carcassona** i altres llocs del departament segueix la mobilització a favor dels 80 patriotes catalans de Barcelona. Els obrers del garatge « **Peugeot** » i els de la foneria «**Méridià**» han enviat cartes de protesta a l'alcalde de Barcelona i a l'O.N.U.

Els demòcrates francesos de **Carcassona** han enviat diverses cartes amb uns centenars de signatures a l'O.N.U.

A **Salsigne**, el Consell Sindical dels minaires ha escrit al Govern francès demanant-li que intervingui a favor dels 80 patriotes catalans.

L'Ajuntament de Carcassona

El Consell Municipal de **Carcassona** ha aprovat una Resolució de protesta contre el terror franquista i a favor dels 80 patriotes catalans.

A l'Herault

Els assistents a un acte celebrat a **Beziers** pels « Combattants de la Liberté », després d'escoltar una informació sobre el terror franquista, acordaren enviar una carta al secretari general de l'O.N.U. demanant la formació d'una Comissió Internacional Investigadora contra els crims franquistes. La carta fou signada pels 254 assistents.

Un acte de protesta a Beziers

Darrerament s'ha celebrat a **Beziers** (Herault) un acte per protestar contra el Consell de guerra dels 80 patriotes catalans. Hi assistiren representacions del P.C.F., de la S.F.I.O., de la C.G.T., del P.R.S., dels F.F.I.-F.T.P.F., de U.F.F. i del Socors Popular. Es redactà una carta, signada per totes aquestes organitzacions, i fou enviada al ministeri d'Afers estrangers de França.

A Sidi-bel-Abbes

L'Ajuntament d'aquesta localitat d'Algèria ha enviat una carta de protesta a l'Ajuntament de Barcelona. Els Sindicats han escrit també diverses cartes a les diferents adreces de Barcelona, protestant contra el Consell de Guerra sumarissim i reclament un Tribunal civil pels 80 patriotes catalans.

La lluita dels pobles hispànics

Una incursió guerrillera al Pallars Jussà

Els guerrillers que operen entre el Pallars Jussà i la provincia d'Osca, es presentaren fa uns dies al terme de Tírvia, comarca del Pallars Jussà.

Després de desarmar els sometenistes que intentaren, sense gaires ganes, és cert, de fer-los front, els guerrillers procediren a efectuar un miting per explicar als pagesos el significat e la seva lluita i cridar-los perquè s'oposin al règim franquista.

Els guerrillers es retiraren després a llurs bases. Aquesta intervenció guerrillera ha causat una magnífica impressió entre els pagesos de la comarca.

Els patriotes fan saltar una línia elèctrica a la comarca d'Adamuz

A la comarca d'Adamuz, provincia de Córdova, els guerrillers han dut a cap un acte de sabotatge contra una línia d'alta tensió.

Per mitjà de la dinamita van tombar una colla de pals, amb la qual cosa un important sector de Villanueva quedà una pila d'hores sense corrent elèctric.

Una topada sagnant a la província de Córdova

Fa poc va tenir lloc als voltants de Villanueva, a la província de Córdova, un acarnissat combat entre guerrillers i guàrdies civils.

Els guàrdies civils, situats a banda i banda d'un camí, van atacar per sorpresa els patriotes cordovesos. L'inesperat atac causà la mort del guerriller Claudio Romera.

Els seus companys van respondre immediatament a l'agressió, amb la qual cosa s'entaulà un violent tiroteig, de resultes del qual els guerrillers van sembrar el pànic entre els guàrdies i van aprofitar aquell desconcert per desaparèixer i no deixar rastre.

Els guàrdies civils segueixen assassinant patriotes

Les forces de la guàrdia civil destacades en la lluita antiguerrillera a la provincia de Córdova assassinaren el passat dia 1 d'octubre el guerriller Juan Martín Munoz. El fet va ocórrer quan el citat patriota caigué en una emboscada i no tingué temps de defensar-se. Els sicaris franquistes el feren presoner i l'assassinaren tot seguit en el lloc conegut per Barranco de los Maderos del terme d'Espiel.

— El dia 2 d'octubre, els guàrdies civils assassinaren dos patriotes, José Porto i José María Benedicto Escudero. El crim tingué lloc prop d'Orol, a la província de Lugo.

ADMINISTRACIÓ

Totes les liquidacions de « LLUITA » i « EDICIONS LLUITA » han d'ésser adreçades al nostre compte xec-postal:

PARIS C.C. 5560-55
« LLUITA »
33, Grange-aux-Belles
Paris (Xe)

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos	120 fr.
6 mesos	240 fr.
1 any	480 fr.

Le Gérant : Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N.
14, rue de Paradis
PARIS-Xe

(c) Ministerio de Cultura 2005